

จิ๋ว (稚楚) เขียน
ปราทยก แผล
Hikari ภาพ

วงทำของพี่
วงของดาว
恒星时刻 1

คำนำ

เสียงดนตรีเป็นสิ่งที่ทรงพลัง

เราอาจมีเพลงที่ประทับใจหรือท่วงทำนองที่แทรกลึกถึงหัวใจทุกครั้งที่ได้ฟัง แต่โลกใบนี้จะเปลี่ยนไปอย่างไรหากไม่มีเสียงนั้นอีกแล้ว

สำหรับ 'ฉินอ้อวี่' และ 'หนานอี่' โลกของทั้งคู่ถูกโอบล้อมด้วยเสียงดนตรี ทว่า มันกลับไม่ได้มีเพียงเวลาที่งดงาม อีกทั้งพวกเขาต่างก็มี 'เสียง' ที่ขาดหายไป ตกหล่นอยู่ในอดีต

บางคนตามหา บางคนรอคอย การโคจรมาพบกันของทั้งคู่จะนำไปสู่ท่วงทำนองแบบใด ช่วงเวลาที่ดำเนินไปต่อจากนี้...จะนำไปสู่คำตอบ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

- * ฉินอ้อวี่ อดีตมือกีตาร์และนักร้องนำวงดิสออกเดอรัคคอนเนอร์ ผู้เป็นตำนาน ภายหลังหลีกหนีออกจากวงการไป
- * หนานอี่ มือเบสผู้เฝ้ายามขี้นิมแห่งวงเดอะเกรตโมเมนต์ ตามหา ฉินอ้อวี่เพื่อชวนเข้าร่วมวงดนตรีประกวดด้วยกัน เป็นคนฉลาด คาดเดาความคิดได้ยาก
- * ฉ้อจื่อหยาง เพื่อนสนิทของหนานอี่ มือกลองแห่งวงเดอะเกรตโมเมนต์ ทำผมสีขาวยาวและไว้เปียยาว นิสัยตรงไปตรงมา
- * เหยียนจี้ อดีตพนักงานบริษัทหนุ่มที่สมัครเข้าวงเดอะเกรตโมเมนต์ เป็นมือคีย์บอร์ด รับมือกับปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี
- * โจวไหว เพื่อนสนิทของฉินอ้อวี่ เป็นเจ้าของร้านลับที่คอยให้ความช่วยเหลือฉินอ้อวี่

บทที่ 1

บอกปิดตั้งแต่หน้าประตู

'ไอ้มือเบสนั้นดั่งแน่นอน'

หลังเกิดเรื่องโจวไหวสงสัยว่าจะเป็นข้อความปลอดภัยที่ทำให้ดีใจแก้ แต่หลังจากที่เขาได้รับข้อความนี้ไม่ถึงสามวินาทีไฟในไลฟ์เฮ้าส์* ก็ดับพีบ การแสดงหยุดชะงัก ความตึกคักสนุกสนานเมื่อครู่ถูกดูดยหายไปในความมืด ทุกอย่างเงียบสนิทจนทำให้ทุกคนอารมณ์ค้าง

"พีค! ไฟดับเหวอ"

เสียงนี้ทำลายความเงียบและปลุกเสียงวิพากษ์วิจารณ์ให้ดังแข็งแซ่ขึ้นมา สิ่งที่ดีดับลงไปไม่ใช่ไฟฟ้า แต่เป็นอนาคตของวงดนตรีที่อยู่บนเวทีต่างหาก โจวไหวคิด

"ริสต์แบนด์ก็ดับเหมือนกัน เท่ากับพวกเราโหวตคะแนนกันเสียเปล่าเหวอ ถ้าไฟมาแล้วทุกอย่างจะกลับเป็นเหมือนเดิมไหม"

"แล้วถ้ามันไม่กลับเป็นเหมือนเดิมล่ะ การอดิชั่นเปิดให้โหวตได้ทั้งหมด สามคะแนน ฉันยังต้องโหวตให้วงที่ฉันชอบอีกนะ!"

"ถ้ากลับเป็นเหมือนเดิมไม่ได้ฉันก็ไม่โหวตซ้ำแล้ว ใครใช้ให้พวกเขาดวงช่วยกันเองล่ะ"

* ไลฟ์เฮ้าส์ (Live House) คือสถานที่จัดแสดงดนตรีสดขนาดย่อม โดยทั่วไปมีลักษณะคล้ายบาร์ แต่ไม่มีโต๊ะเก้าอี้มากนัก เน้นพื้นที่โล่งสำหรับผู้ชมยืนชมการแสดง

สำหรับการแสดงสดบรรยากาศคือทุกสิ่ง เมื่อไฟถูกน้ำสาดจนดับ ก็หมดอารมณ์ ต่อให้เป็นเทพดาจากสวรรค์ชั้นฟ้าก็ช่วยกอบกู้ทุกอย่าง กลับคืนมาไม่ได้

ยิ่งไปกว่านั้นตอนนี้คะแนนโหวตที่สามารถตัดสินแพ้ชนะก็กลายเป็นศูนย์ ไปหมดแล้ว

ช่วยแท้

ตอนนี้ไลฟ์แฮร์รี่ที่ถูกปิดเพื่อจัดงานออกดิชันกลายเป็นกล่องมืดๆ ทั้งอืดอืดและมองไม่เห็นอะไร คำวิจารณ์ในแง่ลบที่เกิดขึ้นซ้ำๆ ไม่ต่างจากการเหยียบเท้ากันไปมาทำให้ผู้คนยิ่งหงุดหงิดรำคาญใจ

'ไอ้มือเบส' ที่ในข้อความพูดถึงยังยืนอยู่บนเวที เทียบกับเพื่อนร่วมทีมอีกสองคนแล้วเขาดูนิ่งจนดูเหมือนคนนอก มือข้างหนึ่งจับคอกของเบสและมืออีกข้างหนึ่งวางพาดบนไมค์ด้วยท่วงท่าสบายๆ แต่ยังคงใช้นิ้วเคาะไมค์เบาๆ

ด้านข้างเวทีมีแสงจากไฟฉาย คาดว่าสต๊าฟไฟคงกำลังตรวจเช็คขั้นตอนของเรื่องอยู่ ลำแสงเล็กแคบขยับไปมารอบๆ ส่งให้เห็นนักดนตรี แม้จะเห็นหน้าไม่ชัด ทว่าแสงจากไฟฉายก็ทำให้เห็นเค้าโครงรูปร่างได้เลือนๆ ว่าคนคนนี้ดูโดดเด่น มีพรสวรรค์ และหน้าตาดีขนาดนี้ ต่อให้ไม่อยากดังก็ยากมาก เหมือนฉินอ้อวีตอนเข้าวงการใหม่ๆ

เสียดยี่หวงของหมอนี่โคตรโชคร้ายถึงได้เจอแต่เรื่องที่เห็นอาการควบคุมไม่ผ่านการออกดิชันมีสิทธิ์แท้งตั้งแต่ยังไม่ทันได้แจ้งเกิด

จับปล้นนั้นมือของมือเบสที่วางพาดอยู่บนไมค์ก็ยกสูงขึ้นเล็กน้อย มือเบสขยับนิ้วให้ผู้ชมที่ออกันอยู่ด้านล่างเวทีคล้ายกำลังโบกมือหรือส่งสัญญาณลับบางอย่าง

ดูเหมือนคนที่เขาส่งสัญญาณให้...ก็คือคนที่อยู่ข้างๆ ใจวไหวนี่เอง ตอนที่มือเบสทำการแสดงสดเมื่อๆ ในสมองของใจวไหวมีความคิดหนึ่ง... คือไอ้หมอนี่มันเจียบขริม พุดน้อยเหลือเกิน แต่เหมือนมือกับดวงตาจะพูดได้ สิ่งนี้ทำให้ใจวไหวคิดถึงเมื่อห้าวันก่อน ตอนที่เขาเจอกับมือเบสคนนี่ครั้งแรก

วันนั้นโจวไหวไปรับจดหมายที่ไปรษณีย์แล้วได้รับโทรศัพท์ระหว่างทาง ขณะขับรถกลับไปร้านสักเขาเล่นมุกกับปลายสายว่า

"ไม่ใช่พวกทวงหนี้ แต่เขาหาบ้านนายเจอแล้ว..."

เมื่อใกล้ถึงที่หมายโจวไหวเอารถไปจอดไว้ในช่องจอดรถในซอยก่อนเปิดจดหมายอ่าน เขารู้สึกเหมือนหัวใจถูกต้วงหนักลง ก่อนจะเก็บจดหมายกลับเข้าซองโดยไม่พูดอะไรสักคำและซ่อนจดหมายไว้ในคอนโซลรถ

เพื่อไม่ให้ถูกจับพินิจได้ โจวไหวจึงพูดเสียงอวดโอ่ว่าปกติว่า "นี่นายเจอพวกสตอลค์เกอร์หรือไง!"

พอโจวไหวก้าวลงจากรถก็มีกลิ่นหอมหวานลอยมากระทบผานประสาท

"โฮ้ มันเทศเผาเนี่ยหอมจริงๆ" เขาเปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็วและพูดอย่างหาเรื่องว่า "นายเป็นพวกคลั่งรักหรือไง เรื่องผ่านมาตั้งนานเท่าไรแล้วยังอุตสาห์จำได้อีก"

ปลายสายสวดตามมาหนึ่งประโยค โจวไหวหัวเราะขำ แล้วพองหน้าขึ้นก็เห็นแผงขายของเล็กๆ แต่พอโจวไหวเห็นรูปร่างหน้าตาเจ้าของแผงเขาก็ผลอยหยุดเท้า

"เฮ้ย สมัยนี้คนหล่อๆ เขาออกมาตั้งแผงขายของกันแล้วหรอ"

คนแก่ๆ ไม่ได้คนหนึ่งกำลังจะเดินไปที่แผงนี้เหมือนกัน โจวไหวเลยเปิดทางให้เขาไปก่อน ส่วนตัวเองรออยู่ด้านหลังเพื่อพิจารณาหนุ่มหล่อตรงหน้า

ชายหนุ่มคนนี้เจียบผิปกติ ขนาดมีลูกค้ำมาก็ยังเอาแต่เจียบ

เขาสวมชุดสีดำ หมวกเบสบอลสีเทา เข้มกดปีกหมวกต่ำจนบังหน้าไปครึ่งหนึ่ง แต่ขนาดเขาใส่เสื้อแจ็กเก็ตขี่มอเตอร์ไซค์เก่าๆ ก็ยังดูสะอาดตามากหล่อเหมือนนายแบบ รุ่นดี เວບบาง ขาวยาว

แถมผมก็ยาวมากเหมือนกัน

ตอนที่ชายหนุ่มก้มหน้า โจวไหวเห็นผมที่เขารวบไว้ด้านหลังกับต่างหูสีเงินที่หูขวา พระอาทิตย์ในช่วงปลายหน้าร้อนส่องแสงสะท้อนต่างหูให้ปลั่งประกาย

โจวไหวจ้องมองเขาอย่างจริงจังแล้วพลันรับรู้ได้ว่าคนแก่ที่เข้าไปเป็นลูกค้ำที่หน้าแผงไม่ได้พูดอะไรเลย แม้จะอ้าปาก แต่กลับยื่นมือออกไปทำภาษามือด้วย

สีหน้าลำบากใจ

หนุ่มหล่อหน้าตาเย็นชาตรงหน้ามองคนแก่อยู่พักหนึ่งแล้วดึงมือออกจากกระเป๋าเสื่อมาส่งภาษามือกับอีกฝ่ายอย่างคล่องแคล่ว

"พี่คะ"

ใจว้าวยังไม่ได้ตัดสาย

คนปลายสายพูดเสียงเกียจคร้าน "เป็นอะไรไป มันเทศเผาเกิดมีข้างออก ออกมาหนีตามหนุ่มหล่อไปแล้วหรือไง"

"หน้าตาก็ดี" เพราะคิดว่าอีกฝ่ายไม่ได้ยินเสียง ใจว้าวจึงพูดเสียงทอดถอนใจอย่างไม่มีอาการหลบเลี่ยง "ฉันหุนหันวึกเป็นไปไม่ได้ น่าเสียดยาจริง ๆ"

พอคนแก่ที่เข้าไปซื้อของที่แผงจ่ายเงินเสร็จก็จากไป ใจว้าวยื่นมือไปชี้เตาเผาและช้อนว็บอกว่าหนึ่ง เขานิ่งเล็กน้อย ทำมือบอกให้พ่อค้ารอเดี๋ยวเพื่อสอบถามคนที่ปลายสาย

"ฉินอ้อวี่ นายจะเอามันเทศเผาด้วยไหม"

ใจว้าวไม่ทันสังเกตเห็นว่าหนุ่มหล่อตรงหน้าเงยหน้าขึ้นทันที

"ไม่เอาละ เดี่ยวกินแล้วหยุดไม่อยู่"

ใจว้าวเบะปาก แต่พอตั้งใจจะทำนิ้วบอกว่าหนึ่งอีกครั้ง ใครจะรู้ว่า มีพี่ชายคนหนึ่งวิ่งมาขอบคุณพ่อค้าหนุ่มหล่อไม่ขาดปาก

"ขอบใจที่ช่วยดูแลให้นะพ่อหนุ่ม ช่วงนี้ในซอยนี้มีนักท่องเที่ยวยะเลย ต้องต่อแถวเข้าห้องน้ำกัน"

หนุ่ม 'โบ้' สูดหล่อพูดเสียงต่ำ "ไม่เป็นไรครับ"

พี่คะ

เขาพูดได้??

แถมเสียงยังหล่อด้วย!

"เจ้าของร้านกลับมาแล้ว" เขาพูดทิ้งท้ายก่อนหมุนตัวเดินจากไป "คุณซื้อกับเขาได้เลยครับ"

ในชีวิตินี้ใจว้าวไม่เคยอับอายขายหน้ามากขนาดนี้มาก่อน

ระหว่างที่เขายังอึ้งอยู่ น้ำเสียงของฉินอ้อวี่ที่อยู่ในสายก็พลันเปลี่ยนเป็น

จริงจังขึ้น ทั้งยังฟังดูหงุดหงิดเล็กน้อย

"เจ้าอ้วนนั้นมาหาเรื่องอีกแล้ว นายอย่าเพิ่งกลับไปบ้านนะ เหลือมันเทศเผาให้ฉันด้วย"

ฉินอื่อวีวางสายแล้วนวดขมับ ปั่นหน้าทะเล้นเกาะเคาน์เตอร์กลางโบกมือให้นักเลงท้องถิ่น "สวัสดิ์ตอนเช้าครับ มาโชว์พาวอีกแล้วเหวอ ตอนนี่วิวจื่อไม่อยู่ ไว้มาวันหลังดีไหม"

"มาฟ้องสิ!" เจ้าอ้วนกระซอกคอเสื้อเขาพาลงอ้าปากทักทายบรรพบุรุษเป็นชุดแต่พูดๆ ไปมันกวนเวียนอยู่แค่สามเรื่องคือ...ลายสักไม่สวย เอาเงินคืนมา ไม่งั้นมีเรื่อง!

นี่เป็นรอบที่เท่าไรของเดือนนี้แล้วเนี่ย

ร้านโทรมๆ แห่งนี้ก็ไม่มีลูกค้าอยู่แล้ว แค่มองดูก็รู้ว่าไม่มีเงินให้รีดไถ

ฉินอื่อวีฉีกยิ้ม "ลายสักไม่สวยตรงไหนเหวอครับ ขอผมดูหน่อยได้ไหม"

"ตรงนี้ แก่แตกตาตุ!" มันถกเสื้อให้เขาดูจริงๆ

ภาพนี้เหมือนจะทำร้ายสายตา ชายหนุ่มจึงหรี่ตาลงทันที

"จะพูดยังงี้ดี..." ฉินอื่อวีฟิงเคาน์เตอร์พูดยิ้มๆ "ภาพที่วาดบนกระดากับ

ภาพที่วาดบนเนื้อหมูไม่มีทางเหมือนกันอยู่แล้ว แต่มันก็ดูใกล้เคียงอยู่นะครับ คุณก็หยวนๆ หน่อยเถอะ"

เจ้าอ้วนด่ากราด "แสบ้าไปแล้วหรือไง!"

ใครจะรู้ว่าฉินอื่อวีจะถือโอกาสจบเรื่องนี้ทันที "อะไรกัน นี่คุณรู้จักผมดีขนาดนี้เชียวนะเหวอ! การที่คุณดูผมออกแบบนี้แสดงว่าเรารู้จักกันสินะครับ!"

ฉินอื่อวีจับมือเจ้าอ้วนเขย่าแรงๆ

เจ้าอ้วนสะบัดมือออกอย่างแรงด้วยความโมโห ก่อนจะคว้าขวดสีที่อยู่อ้างเคาน์เตอร์ปาใส่หน้าฉินอื่อวี "กูจะกระเทีบบึง!"

นิสียหมาๆ

ฉินอื่อวีชี้เกี้ยวหลบเลยไม่แม้แต่จะข้อนตาขึ้นมอง เขาเตรียมตัวถูกฟาดแล้วล้มลงบนพื้นเพื่อแก้ล้างตาย

คนที่ต๋อยตีเป็นจะรู้ว่าโดนตรงไหนแล้วไม่ตาย
แต่ขวิดแก่นนั้นกลับไม่ได้พาดลงมาอย่างที่ฉันถือไว้คาดการณไว้
เขาคงไม่ได้เมาค้ำจนประสาทรับรู้ความเจ็บปวดมีปัญหาไปแล้วใช่ไหม
"แม่งเอ๊ย มึงเป็นใครวะ..."

หืม?

ฉันถือวี่ขึ้นต่าขึ้นมองแล้วเห็นมืออวบๆ ของเจ้าอ้วนค้างอยู่กลางอากาศ
เพราะถูกมือเรียวยาวขาพองข้างหนึ่งจับไว้

พอเจ้าอ้วนเปิดปาก มันก็ถูกเหวี่ยงอย่างแรงจนตัวโงนเงนถอยหลังไป
สองสามก้าวเหมือนก้าแพงใกล้พัง จากนั้นก็หงายหลังตั้ง และในจังหวะที่เจ้าอ้วน
ยังตั้งตัวไม่ได้ เท้าข้างหนึ่งของผู้มาใหม่ก็เตะที่บั้น

"แม่ง!"

มองเดินๆ ไม่แรงมาก แต่กลับทำให้เจ้าอ้วนล้มลงบนพื้นจนหลังชน
พวกลูกน้องได้ เนื้ออวบอูมบนหน้าย่นเป็นก้อน

เจ้าอ้วนเจ็บที่ท้อง สมอมีเสียงดังว๊ิง แต่ยังไม่ทันที่มันจะได้ลุกขึ้น อีกฝ่าย
ก็เดินมาก้มตัวดึงคอเสื้อของเขาแล้วลากออกจากร้านไปด้วยมือข้างเดียว

ท่าทางนั้นดูสบายๆ มาก เหมือนลากสุนัขตัวหนึ่ง

ฉันถือวี่เผลอเลิกคิ้ว เพราะผู้มาใหม่ดูคล่องพ่องๆ กับขาดกรโรคจิตในหนัง
หากเขาจำไม่ได้ว่าอีกฝ่ายเป็นใครก็คงขวัญถูกระเจิงไปแล้ว

เจ้าอ้วนนั่งแปะอยู่บนพื้นแบบเห็นดาว ถ้าคอถูกคอเสื้อรัดจนแดง ต้อง
ใช้เวลาอยู่สองสามวินาทีกว่าเจ้าอ้วนจะกลับมาได้สติแล้วเริ่มต่า "ไอ้หมาตัวไหน
วะ! มึง..."

พูดยังไม่ทันจบอีกฝ่ายก็ยกเท้าขึ้นมาอีกครึ่ง ทำเอาเจ้าอ้วนหงอไปทันที
เจ้าอ้วนยกมือขึ้นกันตามสัญชาตญาณ เลิกส่งเสียงไปโดยปริยาย

ขาข้างนั้นของผู้มาใหม่จึงไม่ได้เตะร่างเจ้าอ้วน และถูกวางกลับลงไปทีเดิม

เจ้าอ้วนที่ตั้งใจมาซูดริตแต่ไม่ได้อะไรติดมือกลับไปเกาะกรอบประตู
เพื่อลุกขึ้นยืน สายตาชำเลื่องมองไปด้านหลังอย่างตั้งใจจะก่นด่าฉันถือวี่ด้วย
สีหน้าดูตันสักสองสามประโยค แต่ไอ้หมอนั้นดันยิ้มน้อยๆ และโบกมือให้เขา

อย่างเจ้าเล่ห์

วินาทีต่อมาหนุ่มหล่อตรงหน้าก็เอียงคอมาบังสายตาของเจ้าอ้วน ในระยะใกล้มาก นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเงยหน้าขึ้นมองคนคนนี้ตรงๆ

ได้ปึกหมวมองเห็นตรงกระดูกคิ้วด้านซ้ายมีหมุดสีเงิน หนึ่งเม็ดบน และอีกหนึ่งเม็ดกลางปลั่งประกายโลหะคมปลาบ

สายตาคู่นี้ทำเอาเจ้าอ้วนตัวสั่น

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเรียวยาวมีจุดเทาที่กลางม่านตา ดูคล้ายดวงตาของ สัตว์ร้ายอย่างยิ่ง

"ฉันทมาได้ทุกวัน" สีหน้าของหนุ่มหล่อไร้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึก เขาพูดเสียงเบามาก "เจอกันพรุ่งนี้เลยไหม"

หากคนไม่รู้เรื่องมาได้ยินประโยคนี้คงรู้สึกว่ามันเหมือนคำเชื้อเชิญ ที่แสนอบอุ่น

ใจไหววิ่งกระหืดกระหอบกลับมาเจอเจ้าอ้วนเดินกะเผลกออกจากซอย มั่นเดินพลางบ่นขมจนไม่สังเกตเห็นใจไหว

ใจไหวรู้สึกแปลกๆ แต่พอเดินเข้าไปในร้านก็ต้องแปลกใจหนักกว่าเดิม

"เอ๋? นี่มันหนุ่มไม้ขีดหล่อที่ไปช่วยชายมันเทศเผาเมื่อไม่กี่ชั่วโมง"

จินอ้อวีกำลังซู้บโป้ง พอได้ยินใจไหวพูดแบบนี้เขาก็อารมณ์ดี "ที่แท้ก็เป็นนายนี่เอง ไม่สิ ทำไมถึงเป็นนายอีกแล้วละ"

"เอ๋?" คำพูดประโยคนี้ทำให้ใจไหวรู้สึกทะเลาะง่ๆ "พวกนายสองคน... รู้จักกันหรือ"

"หมอนี้คือคนที่ฉันเล่าให้นายฟังว่าเขาไปตามตัวฉันที่บ้านไง"

เวลานี้เจ้าของเรื่องมายืนอยู่ตรงประตูแล้ว จินอ้อวียกมูมปากโค้งเป็นรอยยิ้มขณะหันไปมองอีกฝ่าย "หนานอ้อใช่ไหม"

ชื่อนี้จำง่ายมาก

ใจไหวได้ยินแล้วทำตาโต หันไปทำปากว่า 'เจ้าหนูคนนั้นหรือ' กับจินอ้อวี

"เจ้าหนูบ้านนายสิ" จินอ้อวีคว่ำกอล่งทิวซุที่อยู่ข้างมือมาปาใส่

หนานอ้อได้ยินเต็มสองหูแต่แกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน สนใจแต่คำพูดประโยค

ก่อนหน้าที่ฉันอือวีพูดกับตนด้วยน้ำเสียงราบเรียบเหมือนคนที่มีเรื่องวิวาทเมื่อกี้เป็นคนอื่น

"ผมมาหาคุณเลยถือโอกาสช่วย"

ฉันอือวีไม่ได้รู้สึกซาบซึ้งใจจนจะเอาตัวเองตอบแทนบุญคุณคนที่เข้ามาให้ความช่วยเหลือเพียงครั้งเดียว

ชายหนุ่มบิตซีเกียจ "ขอบใจที่นายผ่านมาเห็นความอยุติธรรมแล้วเข้ามาช่วยแต่ฉันทำตามคำขอของนายไม่ได้ คราวก่อนฉันพูดชัดเจนแล้ว"

พูดถึงเรื่องคราวก่อนฉันอือวียังรู้สึกปวดหัวอยู่เลย เหมือนเขาไม่ได้พบเจอกับคู่ปรับที่ตึงมือขนาดนี้มานานมาก

ทุกครั้งหนานอี่จะโผล่มาแบบไม่ให้เขาได้ตั้งตัว โดยเฉพาะสัปดาห์ที่แล้วหนานอี่ทำให้เขาตกใจหนักยิ่งกว่านี้อีก

เพราะวันนั้นฉันอือวียังไม่ตื่นก็ต้องฝืนแหกซี่ตาขึ้นมาเปิดประตู เห็นหมอนี่ใส่ชุดสีดามายืนอยู่หน้าประตู แกรมยังใส่หมวกเหมือนวันนั้นเป๊ะ

โถงทางเดินมืดจนมองไม่เห็นหน้า แกรมขูดเหล็กที่เขาถือไว้ในมือก็เปล่งประกาย

ปฏิกิริยาแรกของฉันอือวีคือ 'นายมาทวงหนี้เหรอ'

'เปล่า' อีก็ฝ่ายโยนขวดเหล็กกลับคืนที่เดิม...คือลงใส่ขยะหน้าประตูแล้วปิดมือ

ฉันอือวีโล่งใจ ยกมือขึ้นลูบอก

'แล้วทำไมถึงทำหน้าตาแบบนี้ ขวัญกระเจิงหมด'

ถึงเขาจะมองใบหน้าครึ่งหนึ่งที่พันปีกหมวกออกมาได้ไม่ชัด แต่ฉันอือวีก็กลับประทับใจในคำตอบของหนานอี่มาก

'มันเป็นมาตั้งแต่เกิด'

หนานอี่ไม่ได้มองหน้าฉันอือวีตรงๆ เอาแต่จ้องรอยสักที่คอของเขา จากนั้นก็เลื่อนสายตาลงไปหยุดที่รอยสักที่ข้อมือ ก่อนแนะนำตัวแบบปู่บ๊อบว่า 'ผมชื่อหนานอี่'

วันนั้นฉันอือวียังไม่ตื่นดี ข้อมูลที่หนานอี่ยื่นป้อนให้เขาอยู่ตรงหน้าเหมือน

หุ่นยนต์นั้นเขาถึงได้ยินเพียงไม่กี่ประโยคและจำได้แต่ชื่อของอีกฝ่าย

รวมถึงคำขอว่าอยากให้เงินอ้อวีไปร่วมวงของตัวเอง

ร่วมวง?

แบบนี้มาทวงหนี้เขาเลยดีกว่า

เงินอ้อวีหิวเราะะฮ่าๆ เหมือนได้ยินเรื่องตลกขบขัน 'ฉันได้ยินคำว่าวงก็ขลุ่ยแล้ว เลิกพูดเถอะ เดี่ยวฉันอ้วกใส่รองเท่านั้น'

การที่อีกฝ่ายขุดดินสามช่อ* เพื่อกระชากตัวเขาออกไปแบบนี้ถือว่าบ้าเอาเรื่องทีเดียว

แน่นอนว่าเมื่อสองสามปีก่อน เงินอ้อวีมีแฟนคลับที่คลั่งไคล้เขาจำนวนไม่น้อย มีทั้งแบบแอบไปดักชুমอยู่ที่ลานจอดรถในคอนโด ของเขา แบบที่วิ่งมาฟังประตูห้องพักในโรงแรมของเขา แบบที่วิ่งมาหลังเวทีแล้วถอดเสื้อผ้ากระโจนใส่เขา เอาเพียงแค่วันหนึ่งก็มั้งนั้น ต่อมาเมื่อเงินอ้อวีถูกเตะออกจากวงก็ยังมีค่ายกับโปรดิวเซอร์อีกหลายคนที่ยพยายามคิดหาทางจับเขาเซ็นสัญญาด้วยวิธีบีบบังคับและหลอกล่อ ต่อให้เขาพยายามหลบแค่วันก็ไม่พ้น แถมยังมีพวกโรคจิตที่ผันตัวจากแฟนคลับไปเป็นแอนตี้แฟนคอยตามสะกดรอยและเอาแผ่นซีดีของวงเก่ามาปาใส่หน้าเขา

เป็นครั้งแรกที่เงินอ้อวีได้รู้ว่าหากใช้แรงมากพอแผ่นซีดีก็สามารถเรียกเลือดได้เหมือนกัน

เงินอ้อวีในตอนนั้นใช้มือเช็ดเลือดบนหน้าผากแล้ววอดเอ่ยอย่างทอดถอนใจไม่ได้ว่า 'พืด แผ่นซีดีนี่คุณภาพดีจริงๆ'

ตอนยังไม่พูดถึงเรื่องวง ทุกอย่างก็ยิ่งดี แต่พอพูดถึงเรื่องวงแล้วเรื่องน่าหงุดหงิดทั้งหลายก็ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาตามฤทธิ์แอลกอฮอล์

แม้ว่าทุกอย่างจะผ่านไปนานมากจนเขาเป็นเหมือนคนที่ตายจนไม่อาจจะตายได้อีก นอกจากติดแข็งกอยู่ในช่วงตีมน้ำแกงยาเยเม็ง** ที่สะพานไฉ่เหอ***

* ขุดดินสามช่อ ส่วนใหญ่เป็นการอธิบายการค้นหาวางสิ่งเป็นวงกว้าง ค้นทุกหนทุกแห่ง

** น้ำแกงยาเยเม็ง หรือน้ำเบญจรส คือน้ำที่วิญญาณต้องดื่มเพื่อให้ลืมความทรงจำทั้งหมดก่อนข้ามสะพานไฉ่เหอ

*** สะพานไฉ่เหอ เป็นสะพานที่เชื่อมชายฝั่งทั้งสองของแม่น้ำลี้มเลี่ยนเข้าไว้ด้วยกัน ก่อนข้ามสะพานจะเป็นช่วงเวลาสุดท้ายที่คนตายจะยังมีความทรงจำของชาตินี้อยู่

และเพราะอยากจะลืมเรื่องราวทุกขัระทมทั้งหลายให้หมดเขาจึงดื่มน้ำแกงอย่างดุคั่นจนตัวเองสำลัก

ฉินอ้อวีก็เกือบอาเจียนออกมาจริงๆ

ทั้งที่เวลาคิดถึงวงเขาควรจะคิดถึงเสียงกีตาร์ไฟฟ้า แต่ในสมองกลับเต็มไปด้วยเสียงหวอของรถพยาบาล

ชายหนุ่มพูดอย่างรวบรัดว่า 'อย่ามาดักกรอฉันที่บ้านอีก ไม่งั้นฉันจะแจ้งความ'

พูดไปแล้วก็แปลก ฉินอ้อวีก็กะว่าหนานอ้อจะต้องมาตามตื้อเขาอีกสักสองสามวัน ทำให้ทุกครั้งที่เขาเปิดประตูจะต้องเตรียมใจให้พร้อมก่อน แต่หมอนั่นกลับไม่เคยกลับมาอีกจริงๆ

ผ่านไปสองสามวันจนฉินอ้อวีเข้าใจว่าหนานอ้อคงยอมรับความจริงได้แล้ว ใครจะไปคิดได้ว่าหนานอ้อจะมาเจอร้านของโจวไหว

หนานอ้อหาร้านของโจวไหวเจอได้ยังไง เรื่องนี้ทำให้ฉินอ้อวีแปลกใจมาก หมอนี่น่าจะไปทำงานเป็นสายลับมากกว่ามาตั้งวงดนตรีอีก

"คุณไปดวงเรา..."

คำว่าซ้อมยั้งไม่ทันหลุดออกมาจากปาก ฉินอ้อวีก็ดับทอย่างไร้เยื่อใยว่า "ไม่ได้"

"ทำไม"

"ถ้าต้องใช้ชีวิตแบบตั้งคำถามกับทุกเรื่องคงเหนื่อยตาย"

ฉินอ้อวียังไม่ซ้อนตาขึ้นมามองเลย "ถ้านายมาที่นี่เพราะเรื่องนี้ ฉันก็คงได้แต่บอกนายว่าไม่ว่านายจะมาสักกี่ครั้ง ฉันก็จะตอบแบบเดิมคือไม่"

ทั้งสองคนยืนเผชิญหน้ากันโดยไม่พูดอะไร

การเป็นเพื่อนสนิทกันมานานหลายปีทำให้โจวไหวรู้จักฉินอ้อวีดีว่าอีกฝ่ายผ่านเรื่องราวมากมายจนไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไป

กับเรื่องอื่นฉินอ้อวียังพอทำตัวเลอะเลือนได้ แต่ถ้าจะให้เขากลับไปทวงชาตินี้ไม่มีทาง

ช่วงปลายฤดูร้อน ลมร้อนพัดไปไม่ใบหนึ่งให้หมูนลอยเข้ามาในร้านและ

ตกลงที่ข้างเท้าของหนานอี่

ชายหนุ่มก้มหน้ามองแวบหนึ่ง "แล้วเรื่องอื่นล่ะ"

"เรื่องอื่น? นายนี้มันเรื่องเยอะจะจริง?"

จินอี่อวีมีรอยยิ้มไม่ยี่หระและพูดจาเพื่อเจ้อตามความเคยชินว่า "คงไม่ใช่ จะให้ฉันสักให้นายห rokok ไซ้ใหม่ เมื่อกี้ นายก็เห็นหมอนั้นแล้วไม่ใช่หรือ หรือ ถ้าคุณถูกคำผู้แสดดีของฉันจะสักจริง? ก็อย่ามาหาเรื่องฉันอย่างเขาเลยนะ มัน ข้ำใจนะ"

ใจวไหวทนให้คนอื่นด้อยค่าผลงานของตัวเองไม่ไหวเลยชักสีหน้าทันที "เฮ้ย ไอ้เน..."

"รูปร่างคุณไม่ได้สัก" หนานอี่ซึ่งพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

จินอี่อวีย่นหัวคิ้ว "นายรู้ได้ไง"

เพราะคุณวาดรูปได้ห่วยกว่าเด็กอนุบาล แล้วจะสักลายลงบนร่างกายมนุษย์ ได้ยังไง

หนานอี่ไม่ได้ตอบคำถามของจินอี่อวี แต่เบือนหน้าไปมองต่างหูที่แขวน เป็นแถวบนผนัง

"ช่วยเจาะหูให้ผมหน่อยสิ"

จินอี่อวีคิดยังไงก็คิดไม่ออกว่าหนานอี่จะขอเรื่องง่าย ๆ แบบนี้

"เอาสิ แค่นายจ่ายเงินมาก็พอ จะเจาะเดี๋ยวนี้เลยไซ้ใหม่"

"ยังครับ"

"แล้วจะเจาะเมื่อไหร่"

"เร็ว ๆ นี้"

หนานอี่พูดจบก็หมุนตัวเดินจากไป

หมอนี่เล่นเกมทายปริศนาอะไรอยู่เนี่ย

"นี่ ต่อไปนายอย่ามาที่นี้อีกนะ เพราะอีกหน่อยฉันจะไม่อยู่ที่นี่แล้ว"

แต่หนานอี่ไม่พูดอะไรและไม่ได้หันหน้ากลับมามองด้วย

จินอี่อวีมองแผ่นหลังของชายหนุ่มแล้วก็ใจลอยอยู่นาน ในช่วงพิบัติาหนึ่ง เขาพลันรู้สึกว่ามีอีกฝ่ายหน้าตาคุ้น ๆ เหมือนเขาเคยเจอที่ไหนมาก่อนแต่กลับ

นึกไม่ออก

ฉันอือวี่ถึงขั้นมีความคิดแปลกๆ ผุดขึ้นมาว่าอยากถอดหมวกของหมอนี่ออก จะได้มองเห็นหน้าเขาได้ชัดๆ เติมๆ ว่าหนานอี่หน้าตาอย่างไร เพื่อที่เขาจะได้หลบอีกฝ่าย ได้ดีกว่าเดิม

ฉันอือวี่พยายามหาข้ออ้างที่ฟังขึ้นให้ความอยากรู้ อยากเห็นที่ไม่มีที่มานี้ แต่แน่นอนว่าเขายังไม่ทันได้ทำอะไรจริงจัง หนานอี่ก็เดินหนีไปก่อนแล้ว พอเกิดเรื่องร้านก็ละเทะ โจวไหวถอนหายใจ

"นายว่านายเป็นตัวขวยหรือเปล่า เพิ่งมาดูร้านให้ฉันแค่สองสามวัน ก็เรียกญาติปีศาจมาเป็นฝูง...เฮ้อ นายสอนเด็กเล็กร้องเพลงอยู่ไม่ใช่เหรอ รีบไปสิ วัดเล็กๆ ของฉันรับหลวงพ่อก็คือใหญ่อย่างนายไม่ไหวหรอก**"

"คลาสทฤษฎีดนตรี ึ่งเง่าชะมัด" ฉันอือวี่เก็บขวดสี "ฉันบอกนายแล้ว ไม่ใช่เหรอว่าเมื่อสองวันก่อนถ้าแก่กลับไปบ้านเดิมเลยไม่ได้จัดคลาสให้ฉัน วันมะรืนเขาถึงจะกลับ"

"โอเค"

อยู่ดีๆ โจวไหวก็นึกถึงจดหมายฉบับนั้นขึ้นมาอย่างไม่ปีมีขลุ่ย เลยถามเสียงค่อยว่า "มีเรื่องอะไรหรือเปล่า สองสามวันนี้พวกทวงหนี้มาหานาย อีกรหรือ"

"เปล่า ฉันเพิ่งย้ายบ้านมาแค่วันนี้ พวกนั้นยังตามฉันไม่เจอ" ฉันอือวี่ตอบอย่างไม่ใส่ใจแล้วนึกคิดถึงชายหนุ่มคนเมื่อกี่ขึ้นมา

ถ้าหมอนั้นไม่เป็นสายลับ ไปทำงานในบริษัทเร่งรัดหนี้สินก็ดี รับรองว่าต้องได้แชมป์นักทวงหนี้แน่นอน

"หรือ" โจวไหวฝืนกลืนถ้อยคำกลับลงคอ

ฉันอือวี่สังเกตเห็นว่าเขาทำตัวแปลกๆ "เป็นอะไรไป"

โจวไหวไม่มองหน้าอีกฝ่าย "ไม่ได้เป็นอะไร แค่ถามไปเรื่อย"

เขาก็มั่ววุ่นวุ่นเฉพาะกระຈก แต่คิดไม่ถึงว่าจะเก็บกระเป๋าสตางค์ใส่การ์ดสีดำใบหนึ่ง

* วัดเล็กรับหลวงพ่อก็คือใหญ่ไม่ไหว เปรียบเปรยถึงสถานที่คับแคบหรือไม่มีคุณสมบัติพอที่จะรองรับ คนมีความสามารถหรือผู้สูงส่ง

ได้จากมุมหนึ่ง โฉวไหวหยาบมาดูแล้วโยนใส่หน้าอกจินอ้อวี่

"ทำไมไอ้หนุ่มหน้าหล่อมันถึงได้ทิ้งของไว้เกลื่อนแบบนี้ละ"

จินอ้อวี่รับของไว้ตามสัญชาตญาณ

กระเป๋าสไลด์การ์ดดูผ่านการใช้งานมาพอสมควรแล้ว มันเป็นสีดำตรงมุล่างขวากับตัวอักษร NY แบบพิมพ์ใหญ่

เป็นงานสั่งทำ มีความเป็นไปได้แปดสิบเปอร์เซ็นต์ว่าคงเป็นของที่ได้จากผู้หญิง

จินอ้อวี่รู้สึกซิปเปิดออกดูก็พบว่าข้างในมีบัตรเดบิตสองสามใบและมีบัตรเข้าสอบวิชาภาษาอังกฤษพับอยู่หนึ่งใบ ตรงช่องชื่อของผู้เข้าสอบเป็นชื่อของหนานอ้อกับมหาวิทยาลัยที่เขาเรียนอยู่...เป็นมหาวิทยาลัยที่จินอ้อวี่คุ้นเคยที่สุด

เวลาสอบคือเช้าวันพรุ่งนี้

โฉวไหววางมือประสานไว้บนหัวไม้กวาด พุดยิ้มๆ "ไอ้หยา บังเอิญจังอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกับนายชะด้วย"

จินอ้อวี่ที่เกียจจะสนใจเลยยึดบัตรเข้าสอบกลับคืนที่เดิมแล้วรู้สึกซิปปิดกระเป๋าสไลด์ โยนมันใส่บนเคาน์เตอร์แล้วกลับไปเก็บที่เก้าอี้ต่อ

"ดูเป็นของสำคัญนะ บางทีอีกเดี๋ยวเราคงกลับมาเอา"

จินอ้อวี่บรีอตาลง พุดในใจว่าใครจะรู้

หนานอ้อบอกว่าจะมาทุกวัน แต่มยังบอกว่าพรุ่งนี้เจอกัน

แต่จินอ้อวี่ก็บอกเขาว่าไม่ต้องมา ทว่าเจ้าหนุ่มนั้นดูจะเป็นคนรักษาคำพูดมาก

จินอ้อวี่บีบมือซ้ายตามความเคยชินแล้วพลิกตัว ซึ่เกียจคิดต่อ

หนานอ้อกลับไปที่มหาวิทยาลัย พอจอดรถเรียบร้อยก็หยิบบัตรประชาชนกับบัตรนักศึกษาออกมาจากกระเป๋าสไลด์ ตั้งใจว่าจะเก็บไว้ที่ช่องในกระเป๋าสไลด์ แต่พอเขากลับหน้าไปก็เจอจ๊อบจ๊อบหาย...กับผมสีขาวยาวที่เพิ่งยอมมาใหม่ดูเด่นสะดุดตามาก

จ๊อบจ๊อบหายนั่งอยู่บนขอบแปลงดอกไม้คล้ายรออยู่นานแล้ว พอสบตากัน

ฉ้อฉ้อหยางก็กระเด็นตัวลุกขึ้นวิ่งเหยาะๆ มาจนผมปลิว เปี้ยเล็กๆ ที่อยู่ด้านหลัง
สะบัดไปมาเหมือนหาง

เขารู้ว่าหนานอี่ไปหาฉินอี่อวีเลยโดดเรียนมาหา เพราะเวลาเหลือน้อยจน
ไฟลนกันแล้ว

พอเห็นหนานอี่ไม่พูด ฉ้อฉ้อหยางก็ซัดใจอย่างใจร้อนว่า "สำเร็จไหม
เขาว่าไงบ้าง แล้วเขาจำนายได้หรือเปล่า"

เมื่อเจอกับสามคำถามนี้หนานอี่ไม่รู้ว่าจะตอบคำถามไหน เพราะเขา
รู้สึกว่ามันคล้ายๆ กันไปหมด

"ยัง"

ยังไม่สำเร็จ และฉินอี่อวีไม่ได้พูดอะไรเลย

ส่วนเรื่องที่ว่าฉินอี่อวีจำหนานอี่ได้ไหม

หนานอี่ไม่เคยตั้งใจจะทำให้ฉินอี่อวีจำเขาได้ด้วยซ้ำ

ยังไม่ทันได้เศร้าใจ ฉ้อฉ้อหยางเห็นหนานอี่ยัดบัตรประชาชนใส่กระเป๋า
ก็ฉีกหน้า "อ้าว กระเป๋าใส่การ์ดของนายล่ะ?" ปกติหนานอี่จะพกกระเป๋าใส่การ์ด
ติดตัวตลอด

หนานอี่สะพายกระเป๋า พูดเสียงเรียบ "หาย"

"หาย?" นั่นมันเป็นกระเป๋าใส่การ์ดที่คุณยายของเขาทำให้เองกับมือ
เลยนะ!

ในฐานะเพื่อนสมัยเด็ก ฉ้อฉ้อหยางร้อนใจมากกว่าหนานอี่เองเสียอีก เขา
รีบถามว่า "งั้นทำไงดี นายไปทำหายที่ไหน จำได้ไหม แล้วจะหาเจอไหมเนี่ย"

"อืม" น้ำเสียงของหนานอี่ฟังดูนิ่งตลอด "เดี๋ยวก็มีคนเอามาคืน"

บทที่ 2

หนทางสู่ความสุขนั้นมักเต็มไปด้วยอุปสรรค

เวลาสองทุ่ม

อีกสิบสองชั่วโมงจะสอบ

และอีกห้าวันจะยุติการลงทะเบียนสมัครเข้าไปขอติชั้นของเครื่องแบนด์
 จ๊อบจ๊อบหางรีเฟรชหน้าลงทะเบียนกับหน้าประกาศรับสมัครจนปวดตาแล้ว
 ถึงค่อยเงยหน้าขึ้นมองหนานอี่ที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล...ชายหนุ่มยื่นฟิงตันไหวงู
 ตามองออกไปนอกประตูรั้ว ปีกหมวกกดต่ำบังไปครึ่งหน้าทำให้ดูเหมือนสายลับ
 ที่ถูกว่าจ้างให้มาทำภารกิจบางอย่าง

เขาไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าทำไมหนานอี่ถึงมารออยู่ที่นี้แทนที่จะไปรอ
 ตรงประตูใหญ่ และทำไมถึงต้องมาแอบอยู่ที่หลังบ่อมยาม มหาวิทยาลัยแห่งนี้
 มีประตูหลายแห่ง ใครจะรู้ว่าจ๊อบจ๊อบจะโผล่มาทางประตูไหน

การเฝ้าตอรอกระต่าย* แบบนี้มันเวิร์กจริงๆ เหรอ

จ๊อบจ๊อบหางใช้โทรศัพท์มือถือถือเข้าเพจนั่นเพจนี้แล้วผลอ๊ก! ไปในเวบย่อ** เขา
 ปรายตามองชาวบ้านที่ถือโพสต์โดย YXH*** บังเอิญว่ามันเป็นคลิปแอบถ่าย
 ตอนที่เงินอ้วน คุณชายบริษัทเชิงเหงเ็นเตอร์เทนเมนต์กับดาราสาวชื่อดังจับกัน

* เฝ้าตอรอกระต่าย เป็นสำนวน หมายถึงนั่งรอให้โชคความหรือโอกาสลอยมาหา มีตำนานเล่าว่าในสมัยจั้นกั๋ว
 มีชางนาเห็นกระต่ายตัวหนึ่งวิ่งมาชนต้นไม้ตาย เขาจึงไม่ไปทำนา นั่งรอให้กระต่ายวิ่งมาชนต้นไม้ตายอีก

** เวบย่อ คือแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียอย่างหนึ่งของจีน คล้ายกับเฟซบุ๊ก

*** YXH คือบัญชีที่มักจะโพสต์ข้อความที่สร้างความเสียหายแก่บุคคลดังหรือสร้างความแตกแยกระหว่าง
 กลุ่มแฟนคลับ

ในลานจอดรถชั้นใต้ดิน

แค่เห็นหน้านี้กับชื่อนี้ชื่อจื่อหยางก็รู้สึกถึงเกี่ยวจนสบถคำออกมาเบาๆ
หนึ่งประโยค เขาจัดการบล็อกข่าวนี้และภาวนาขอให้หนานอ้ออย่าปิดมาเจอ
สิ่งอัปมงคลนี้เลย

ภาพในอดีตผุดขึ้นมาให้ชื่อจื่อหยางเห็นอย่างไม่มีเหตุผล...ในซอยตัน
หลังประตูทิศเหนือของโรงเรียนมัธยมต้นที่ทั้งมืดและแคบ เงาของคนเจ็ดแปดคน
กลืนหายไปในความมืด ปิดทางรอดทั้งหมด ชื่อจื่อหยางปีนข้ามกำแพงแล้ววิ่ง
สุดชีวิต แต่พอเขาไปถึงทุกอย่างก็จบลงแล้ว

คนต่างลี้ภัยกันระเนระนาด เงาดำของใครคนหนึ่งคุกเข่าข้างหนึ่งลง
กดหน้าอกคนบนพื้นอย่างแรง ท่ามกลางเสียงหอบหายใจชื่อจื่อหยางได้ยินเสียง
อ้อนวอน เสียงนั้นเป็นของเงินอ้วน

'เสี่ยวอ้อ!'

วินาทีที่ชื่อจื่อหยางตะโกนออกไป เงาดำพลันลดหมัดลงแล้วลุกขึ้นยืน
ชายหนุ่มหยุดนิ่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนค่อยๆ เดินมาหาเขา ทำทางนั่งสงบของอีกฝ่าย
ให้ความรู้สึกหนักอึ้งยิ่งกว่าความมืด ไพร่ริมทางที่เสียแล้วได้ยิวติดเดี่ยวดับ
แสงกะพริบสาดส่องไปหน้าของหนานอ้อ

ใบหน้าที่ได้รับอารมณ์ความรู้สึกนั้นเปื้อนเลือด

ชื่อจื่อหยางจดจำภาพนี้ได้เสมอ

หิ่งๆ

เจ้ายุงที่ไม่รู้จักกาลเทศะตัวหนึ่งดึงชื่อจื่อหยางออกมาจากห้วงความทรงจำ
แล้วมาหยุดอยู่บนหลังมือซ้ายของเขา

เพ็ยะ...

ตบเดียวถึงตาย ซากยุงแบนแต่ติดแต่อยู่กลางรอยสักรูปพระอาทิตย์
บนหลังมือของเขาพอดี

ยุงเดือนเก้าร้ายกว่ายุงในช่วงที่อากาศร้อนจัดเสียอีก

ในระยะสายตาชื่อจื่อหยางเห็นหนานอ้อเผลอออกจากต้นไทรชูแบบปุบปับ
แล้วก้าวไปทางป้อมยาม

จ๊อบจ๊อบมองตามอีกฝ่ายไปแล้วลุกพรวดขึ้นมายืน "เซี่ย มาจริงหรือ"

แต่เขานั่งยองจนขาชาเลยตามไปไม่ได้ ได้แต่มองเห็นอันที่เดินอ้อมหลังบ้อมยามไปที่ประตูเพื่อตักหน้าจิ้นอ้อวี่ที่ตั้งใจเอาของที่เก็บได้มาส่งคืนแล้วจากไป

ไม่ได้เจอจิ้นอ้อวี่ในสภาพเป็นผู้เป็นคนมานานจนจ๊อบจ๊อบหย่างรู้สึกว่าเขาไม่ได้เห็นคนคนนั้นมาหลายวัน

ครั้งล่าสุดที่เขาเห็นจิ้นอ้อวี่คือเมื่อสี่ปีก่อน ในการแสดงที่ไลฟ์เฮ้าส์ของ RS พอจิ้นอ้อวี่ร้องเพลงไปได้ครึ่งหนึ่งก็ตีกับมือกลองแล้วทุบเบส Fender MB รุ่นลิมิเต็ดอีดีชั่นจนงานและทะเลาะ

คิดไม่ถึงว่าคนเก่งที่มีความล่ำพองในอดีตคนนั้นจะหายตัวไปนานขนาดนี้ มีหน้าซำวันนี่ยังโผล่มาในลักษณะนี้อีก

เมื่อก็ตอนที่ไต่ยีนจิ้นอ้อวี่หัก รปภ. หนานอ้อก็รู้สึกเหมือนกำลังเล่นเกมเขารีสตาร์ทและรีโหลดซ้ำแล้วซ้ำอีก

เนื่องจากบทสนทนาของพวกเขาแทบจะเหมือนภาพที่อยู่ในหัวพอที่จิ้นอ้อวี่เป็นคนปากเสียติดจะกวนๆ หน่อยๆ แต่กลับให้ความรู้สึกน่าเอ็นดูมาก

นี่เป็นประตูข้างของมหาวิทยาลัยที่จิ้นอ้อวี่ใช้เข้าออกบ่อยที่สุด แกมรปภ. ที่สนิทกับเขายังเข้าเวรอยู่ที่นี่ด้วย

เมื่อสองสามวันก่อนตอนที่กลับมาเจอกันอีกครั้ง หนานอ้อสามารถร้ายความเปลี่ยนแปลงของจิ้นอ้อวี่ในใจได้อย่างชัดเจน เหมือนนับสมบัติในบ้าน*...ว่าอีกฝ่ายผอมลง ผมหักศกนิดๆ แต่ยาวขึ้นเยอะ ผิดคล้ำแดด ไม่ได้ใส่ห่วงปาก แสดงว่าเจ้ารูเล็กๆ นั้นตันแล้วหรือ และบนตัวมีรอยสักเพิ่มขึ้นมาอีกอย่างน้อยสามแห่ง

จุดที่มองเห็นได้ชัดเจนที่สุดแต่เล็กที่สุดคือแววตาของจิ้นอ้อวี่ที่เปลี่ยนไป สิ่งเหล่านั้นเหมือนจะเตือนหนานอ้อว่าคนคนนี่คือจิ้นอ้อวี่ตัวจริง ไม่ใช่จิ้นอ้อวี่ที่มีตัวตนอยู่แค่ในความทรงจำของเขาและไม่ใช้จิ้นอ้อวี่ที่มีชีวิตอยู่ในสมองของเขา

* เหมือนนับสมบัติในบ้าน เป็นสำนวน หมายถึงรู้เรื่องนั้นๆ อย่างละเอียดชัดเจนราวกับกำลังนับสิ่งของมีค่าในบ้านของตัวเอง

มานานหลายปี

แต่ถ้าสลัดรายละเอียดพวกนี้ทิ้งไป ฉันอ้อวีก็เหมือนจะไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง
อย่างน้อยหนานอ้อก็สามารถคาดการณ์ได้อย่างชัดเจนว่าฉันอ้อวีจะทำอะไรและ
จะพูดแบบไหน

ตัวอย่างเช่นตอนนี้ที่ฉันอ้อวีรู้ว่าถูกเขาตัดกรอที่นี้

"ฉันว่านะรุ่นน้อง..." ฉันอ้อวีแสดงท่าทีโกรธจนซ้ำเหมือนภาพจำลอง
ในสมองของเขา "นายนี้มันทุ่มสุดตัวจริงๆ"

หนานอ้อเป็นคนที่ถูกกระตุ้นความรู้สึกได้ยากมาก แต่พอได้ยินคำว่า
'รุ่นน้อง' หางตาของเขากลับกระตุกอย่างหลุดการควบคุม เขาบอกตัวเองว่า
รุ่นน้องคนนี้ไม่ใช่คนเดียวกับรุ่นน้องคนนั้น

ในสายตาของฉันอ้อวี พวกเขาคือคนแปลกหน้าที่เพิ่งรู้จักกันได้ไม่ถึง
หนึ่งสัปดาห์ และตอนนี้ก็แค่มีป้าย 'เพื่อนร่วมสถาบัน' ติดเพิ่มเข้ามาเท่านั้น

สายตาของหนานอ้อเป่หยุตอยู่ที่ไฝบนแก้มของฉันอ้อวีที่อ่อนเลือนต่ำลงไป
มองรอยสักที่ลูกกระเดือกของเขา

"ผมต้องการคุณ" หนานอ้อพุ่งเข้าประเด็นทันที

ฉันอ้อวีชะงักไปหนึ่งวินาที แต่ไม่นานเขาก็หัวเราะเหมือนได้ยินเรื่องขำขัน
เนื่องจากเขานึกได้ว่าตอนเจอกันครั้งแรกหนานอ้อก็พูดแบบนี้เหมือนกัน

หนานอ้อบอกว่าวงของเขาต้องการนักร้องนำที่เล่นกีตาร์เป็น ซึ่งคำว่า
ต้องการนี้มีแต่จะทำให้ฉันอ้อวีอยากแผ่นหนังมากกว่าเดิม

"ตรงดี"

ดวงตาที่เป็นเส้นโค้งของฉันอ้อวีค่อยๆ เปลี่ยนเป็นราบเรียบ "แต่มัน
เกี่ยวอะไรกับฉัน"

เห็นได้ชัดมากกว่าหนานอ้อไม่ได้รู้สึกอะไรกับการแสดงออกของอีกฝ่าย
ถึงขั้นไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมาเลย ชายหนุ่มแค่นั้นไปนิดหนึ่งแล้วพูดต่อ
ในสิ่งที่เขาต้องการสื่อ

"เร็วๆ นี้จะมีการประกวดเครื่องแบบนั้ พวกเราอยากสมัครเข้าร่วม แต่
ตอนนี้ยังขาดมือกีตาร์"

เขายัดโปสเตอร์ใส่มือของฉินอื่อวีในจังหวะที่ฉือจื่อหยางวิ่งมายืนห่างจากพวกเขาไปประมาณสี่ถึงห้าเมตร

หนานอื่อชี่นิ้วไปที่ฉือจื่อหยางแล้วแนะนำว่า "เขาเป็นมือกลอง ส่วนผมเป็นมือเบส ห้องซ้อมอยู่แถวนี้ ผมรู้ว่าตอนนี้คุณยังไม่อยากเข้าร่วมวงเรา แต่คุณลองไปดูการซ้อมก่อนได้ ถ้าไม่รีบ"

ฉินอื่อวีปรายตามองโปสเตอร์แล้วเลื่อนสายตาไปที่มือกลองซึ่งยอมผมเป็นสีขาวยังหัว สุดท้ายก็หันกลับมามองหนานอื่อ เขาเกือบหัวเราะออกมา

หมอนี่พิลึกคนจริงๆ จะบอกว่าหัวรั้นก็ได้ ทว่าก็ฉลาดด้วย ถึงวางแผนให้ฉันมาที่นี้ได้ แต่ถ้าจะบอกว่าคนคนนี้เจ้าเล่ห์ก็ไม่ใช่ ทักษะการพูดลือบบี๊ของเขา กากมาก ไม่มีทางหลอกคนให้เข้าร่วมด้วยได้เลย

นอกจากนี้ฉินอื่อวีสังเกตเห็นว่าต่อให้พวกเขาเจอกันมาสามครั้งแล้ว เขาก็ยังจำหน้าหนานอื่อได้ไม่ขัดเลย เนื่องจากอีกฝ่ายเอาแต่ใส่หมวกปิดหน้าปิดตาตลอด เขาจึงได้แต่มองปากของชายหนุ่มพูดนั้นพูดนี้ แม้รูปปากของหนานอื่อจะสวยและเหมาะกับหมุดปากก็ตาม

ไม่ถูกสิ นี้ออกนอกประเด็นแล้ว

ฉินอื่อวีปิดความคิดประหลาดๆ ในสมองออกไปเพื่อย้อนกลับมาที่ประเด็นสำคัญ

"ฉันไม่รีบก็จริง แต่ขอโทษด้วยที่ฉันมันเป็นขยะเลยไม่สนใจมือกลองมือเบส หรือวงดนตรีอะไรทั้งนั้น"

ชายหนุ่มขยับโปสเตอร์เป็นก้อนกลมแล้วกระแทกไหล่ของหนานอื่อให้เปิดทางพูดเสียงเกียจคร้าน "ขยะก็มีสิทธิ์อยากอยู่ในวงโดยไม่ถูกเก็บกลับมาเหมือนกัน"

ฉินอื่อวีเดินจากไป ทิ้งภาพแผ่นหลังไว้ให้หนานอื่อ

"ทำวงอะไรกัน ตั้งใจเรียนหนังสือดีกว่านะครับ น้องเฟรชชี"

ฉือจื่อหยางรับรู้ได้ว่ามีเรื่องสนุกให้ดูแล้วจริงๆ

เมื่อสองสามปีก่อนภาพลักษณ์ในด้านลบของฉินอื่อวีได้เข้าไปอยู่ในจิตใจของผู้คนพอๆ กับดนตรีของเขา... ทั้งความโรครจิต หัวแข็ง หลงตัวเอง เอาแน่เอาอนไม่ได้ ชอบกดขี่ทีมงาน ทำตัวไม่เหมาะสมอย่างที่พูด ฉินอื่อวีเป็นเหมือน

พายุเฮอริเคนที่อยู่ดีๆ ก็ผุดขึ้นมาพัดทุกอย่างจนหมดสิ้นแล้วหายไปอย่าง
ไร้ร่องรอยในชั่วพริบตา เหลือแต่ซากกระเกะกระกะเกลื่อนพื้น

เหตุผลที่เขาหายตัวไปนั้นไม่ชัดเจนและไม่มีใครรู้ แม้แต่หนานอี่เองก็ไม่รู้
เหมือนกัน

หนานอี่มาที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ก็เพื่อตามหาจินอี่อวี แต่สิ่งที่เขาได้คือ
ข่าวการพักการเรียนของอีกฝ่าย

จากนั้นเขาก็เห็นว่าวงเก่าของจินอี่อวีมีการเปลี่ยนตัวนักร้องนำกับมือกีตาร์
แล้วเดินหน้าต่อ เหมือนอีกหลายๆ วงที่มีการเปลี่ยนตัวสมาชิก เพียงแต่ไม่มีใคร
สามารถลบตัวตนของจินอี่อวีได้ ความสำเร็จที่เขาสร้าง เศษซากที่เขาทิ้งไว้
การร้องที่มีเอกลักษณ์กับสไตล์ที่เขาครีเอต แฟนคลับที่รักเขาสุดใจกับแอนตี้แฟน
ที่ซังน้ำหน้าเขา...ทุกอย่างเหมือนถูกนาบด้วยเหล็กที่ถูกเผาจนร้อนจัด ทั้ง
เครื่องหมายที่เป็นนิรันดร์เอาไว้

อาจเพราะตัวตนของจินอี่อวีนั้นอันตรายมากเกินไปไม่เหมาะจะแทรกเข้าไปใน
วงไหน จนถึงตอนนี้ในช่องคอมเมนต์เพลงที่พวกเขาใช้เดบิวต์ก็ยังมีคอมเมนต์
ชื่นชมสรรเสริญแต่รุนแรงเลือดสาด

'ไม่ว่าจินอี่อวีจะไปโผล่ที่ไหน ที่นั่นจะโดน 'ออร่าคำสาป' ของเขา'

จื่อจื่อหยางเคยพูดไว้นานแล้วว่าคนแบบนี้ไม่มีทางถูกหนานอี่สอยมา
ร่วมวงได้หรอก เพราะอัจฉริยะผู้สร้างตำนานคนไหนจะยอมลดตัวมาตั้งต้น
กับคนหน้าใหม่ แถมคนคนนั้นยังเป็นจินอี่อวีที่ไม่เคยแคร์ใครอีกต่างหาก
การเอาชื่อนี้มาผูกกับประโยคนี้จึงเหมือนเรื่องชวนหัว

แต่หนานอี่ไม่เคยฟัง

"ไม่นะ ทำไมเขาถึงเป็นคนแบบนี้! ฉันท..." พอลึกถึงความยึดมั่นถือมั่น
ที่หนานอี่มีต่อจินอี่อวีแล้ว จื่อจื่อหยางก็กลืนคำหยาบกลับลงคอไป "เราหาคนอื่น
ก็ได้!"

แต่หนานอี่ดูไม่เหมือนคนแพ่ แคดวงตาฉายแววจน

ชายหนุ่มยืนอยู่ที่เดิมสักพักก็หมุนตัวไปหยิบกระเป๋าใส่การ์ดกลับมาจากป้อมยาม เขาไม่ตอบรับและไม่ปฏิเสธคำพูดของจ๊อบจ๊อบหาย "กลับกันก่อนเถอะ พรุ่งนี้ยังมีศาลอีกไม่ใช่หรือ"

"ก็ได้" จ๊อบจ๊อบหายถอนหายใจ "ไม่เป็นไรนะ ไม่ใช่เขาก็ได้"

พูดจบจ๊อบจ๊อบหายก็รู้สึกว่าการพูดแบบนี้มันไม่ค่อยดีและไม่ช่วยปลอบประโลมจิตใจ แต่เดิมที่หนานอี่ไม่ได้ต้องการคำปลอบใจอยู่แล้ว เขาจึงเปลี่ยนเรื่องคุย "วันนี้นายจะไปรับจ๊อบที่ 029 หรือเปล่า สายขนาดนี้แล้ว พรุ่งนี้ยังมีสอบอีก จะอ่านหนังสือยังไง"

029 เป็นคลับขนาดใหญ่แห่งหนึ่งที่อยู่แถวๆ มหาวิทยาลัย เนื่องจากบ้านเกิดของเจ้าแก่น้อย* อยู่ที่นั่น เธอเลยเอาเบอร์ขึ้นต้นประจำจังหวัดมาเป็นชื่อร้าน

"ไม่ต้องอ่านหรอก" หนานอี่เซ็งของในกระเป๋าเก็บการ์ด พอรู้ว่าไม่มีอะไรหายไปก็โยนมันใส่กระเป๋า "ฉันเปลี่ยนกะไปบ่ายวันพรุ่งนี้แล้ว พอสอบเสร็จก็ไม่มีศาล"

ใ้หมอนี่เปลี่ยนกะงานพาร์ตไทม์เพราะตั้งใจจะรอเงินอี่อยู่ที่หลังป้อมยาม ประตูนี่ทั้งคืนจริงๆ

จ๊อบจ๊อบหายเกาศีรษะ

ตอนแรกเขาตั้งใจจะสรวลเรื่องของตัวเองโพสต์รับสมัครนักดนตรี แต่เห็นได้ชัดว่าหนานอี่ในตอนนั้นคงไม่ยากได้ใครอื่นนอกจากเงินอี่อี่

"โอเค งั้นพรุ่งนี้เจอกันที่ห้องซ้อม" จ๊อบจ๊อบหายบริหารแขนเล็กน้อย "เหมือนว่าช่วงนี้ฉันคงซ้อมหนักเกินไป แขนเลยปวดจนยกไม่ขึ้น ต้องกลับไปทายาก่อน นายกลับบ้านแล้วก็อย่าซ้อมเบสอีกล่ะ พักผ่อนเร็วๆ"

"อืม" หนานอี่ทำเหมือนไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น เขาตบไหล่จ๊อบจ๊อบหายแล้วส่งยิ้มให้

หนานอี่มีฟันเขี้ยวทั้งสี่ที่ยาวและแหลมคมกว่าคนปกติ เข้ากับหางตาที่ยกสูงและดวงตาสีอ่อนที่หาได้ยาก เมื่อนำทุกอย่างมาผสมกันก็กลายเป็น

* เจ้าแก่น้อย เป็นภาษาจีนแต้จิ๋ว ใช้เรียกรภรรยาของเจ้าแก่นหรือผู้หญิงที่เป็นเจ้าของกิจการ

ความติดเื่อนที่ดูควบคุมได้ยาก แต่คนที่ที่มีพันแบบนี้จะมีลักยิ้มกันเกือบทุกคน
หนานอ้อก็มีเหมือนกัน เพียงแต่ลักยิ้มของหนานอ้อบางมากและมีแค่ที่ด้านขวา
ด้านเดียว เวลาเขายิ้มจะมีลักยิ้มเผล่ออกมาให้เห็นแบบเลื่อนๆ

"ทันอยู่แล้ว สบายใจได้"

เนื่องจากหอพักอยู่ไกลหนานอ้อต้องขี่รถกลับ ตอนที่ผ่านทางม้าลาย
เขาได้ยินเสียงแหว่ในหัวเป็นเสียงชนดังสนั่นประสานกับเสียงหวอของรถพยาบาล
แม้เวลาจะผ่านมาหลายปี แต่เขาก็ยังคงปรับตัวให้ชินไม่ได้ ต้องใส่หูฟังเสมอ
และบังเอิญว่าเพลงแรกที่เขาเปิดเป็นเพลงเก่าของฉินอ้อวี่

เสียงแหว่นั้นค่อยๆ ถูกเสียงของฉินอ้อวี่กลบทับและพอเขากำลังจะถึง
หอพักเสียงนั้นก็หายไป

หนานอ้อไม่เข้าใจว่าทำไมฉินอ้อวี่ถึงไม่ร้องเพลงต่อ

การสังเกตและการวิเคราะห์พฤติกรรมเป็นสิ่งที่หนานอ้อทำไปตามความเคยชิน
เนื่องจากเบื้องหลังพฤติกรรมของมนุษย์ทุกคนล้วนมีแรงขับเค้นและเหตุผล
ที่สามารถนำมาจำแนกแยกแยะ ยิ่งวิเคราะห์ที่ได้มากเท่าไรก็จะยิ่งมองเห็นภาพ
ได้ชัดและควบคุมได้มากขึ้น

สมองของเขาวาดภาพทั้งหมดของฉินอ้อวี่ขึ้นมาเหมือนการต่อจิ๊กซอว์
ถึงได้ไปพูดจาโน้มหน้าอีกฝ่ายแบบนั้น แต่มันอาจขาดเบาะแสสำคัญบางอย่าง
ผลลัพธ์ที่ได้จึงไม่เป็นอย่างที่หวัง

ซึ่งหนานอ้อจะต้องรู้ให้ได้ว่ามันเป็นเพราะอะไร

เที่ยงวันถัดมาฉินอ้อวี่กินไอศกรีมพลางเดินเรื่อยเปื่อยอยู่บนถนนซีซีฮอ
พอเดินมาถึงโบสถ์ซีซีฮอ* เขาก็ได้รับข้อความจากโจวไหว

โจวไหว นายพูดถึงการประกวดอะไรนะ เครื่องแบบดีใช้ไหม ฉันไปเช็กดู
มาแล้วนะ มันดีเอาเรื่องเลยทีเดียว

โจวไหว ได้ยินว่าหนึ่งในนักลงทุนที่อยู่เบื้องหลังคือค่ายเจิงหง เพราะงั้น
ขอแค่นายเข้าร่วมการออกฉันทน์ก็ได้เงินแล้ว ถ้าได้รางวัลก็จะได้เงินเยอะขึ้นไปอีก

* โบสถ์ซีซีฮอ (Church of the Saviour) เป็นโบสถ์คาทอลิกที่มีชื่อเสียงและเก่าแก่แห่งหนึ่งในปักกิ่ง

ขนาดที่สามยังได้เงินเป็นล้าน นอกจากชนะจะได้เงินรางวัลเป็นตัวเลขสูงลิบแล้ว ทั้งวงยังจะได้เซ็นสัญญากับค่าย ZIA ที่อยู่ในเครือของเจียงหง ได้ออกแสดงเป็น วงรองสุดท้ายในสามงานเทศกาลดนตรีขนาดใหญ่พอๆ กับที่นายเคยไปเล่นเลย

ฉินอ้อวีคาบไอศกรีมไว้ในปากขณะพิมพ์ตอบ

อวี งานประกวดแบบนี้มีน้อยนักเธอไม่เห็นจะมีอะไรเลย

ไหวจื่อ นายอย่ามาพูดเลย พี่ชายคนหนึ่งของฉันมีไลฟ์เ้าส์อยู่ในปักกิ่ง สองแห่ง ไลฟ์เ้าส์แห่งหนึ่งของเขาได้รับข้อเสนอให้เป็นสถานที่จัดงานออกดิชั่น ที่ที่นายทำการแสดงครั้งแรก ดรีมไอแลนด์ นี้ออกใหม่

อวี หยางซีเธอ จำได้ดี หยางซีเขาก็เหมือนนายไซ่ใหม่ ฉันล่ะอยากรู้จริงๆ ว่าเกย์อย่างพวกนายมีแรงดึงดูดพิเศษอะไรต่อกันหรือเปล่า ถึงได้เหมือนนกกระจอกที่ชอบอยู่รวมกันเป็นฝูงในสวนสาธารณะเป่ย์ไห่*

ไหวจื่อ พูดบ้าอะไรซะ พ่อชายแท้

ฉินอ้อวีส่งอิมจินหน้ากลมๆ เหลือๆ ทำทางขำร้ายเพื่อทำให้โจวไหว ขยะแขยงจนยอมกลับไปเข้าประเด็น

ไหวจื่อ ...

ไหวจื่อ ได้ยินว่าการประกวดครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อนเพราะมีลูกเล่น เยอะ ไม่น่าว่านายอาจคัมแบ็กจริงๆ ก็ได้

ไหวจื่อ รับรองว่าจะต้องมีคนดัดฟเวอร์เพลงนาย

อวี อย่าเลย ทำไม่ต้องเพลงฉันด้วยล่ะ ระวังถูกทนายฟ้องเอานะ

ฉินอ้อวีในตอนนีไม่เหมือนตอนที่เพิ่งเกิดเรื่องใหม่ๆ เพราะฉินอ้อวี

* สวนสาธารณะเป่ย์ไห่ (Beihai Park) เป็นหนึ่งในสวนสาธารณะที่มีชื่อเสียงและเก่าแก่ที่สุดในปักกิ่ง ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของพระราชวังต้องห้าม

ในตอนนั้นสามารถพูดเรื่องระย่ำตาบอบพวกนี้ได้เป็นปกติ ถึงขั้นสามารถเอามันมาคุยเล่นกับใจไหวได้ด้วย

เพราะเขาไม่ได้ตั้งใจอะไรอีกแล้ว

ไหวจื่อ แม่แกลิ นั่นมันเพลงของนายนะเพี้ย!

อากาศดีมาก สายลมพัดยอแต่ไม่ใช่อ่อนโยน โบสถ์ที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกลเริ่มประกอบพิธีทางศาสนา มีเสียงคณะขับร้องประสานเสียงดังแว่วมา ให้ความรู้สึกศักดิ์สิทธิ์และสุขสงบ ฉินอื่อวีหรีตา ทั้งตัวลงนอนบนพื้นทางเดิน คนเดินเท้าที่เดินผ่านไปมาพากันปรายตามอง แต่ฉินอื่อวีไม่ใส่ใจ เพราะเขาค่อยากอาบแดดเหมือนปลาตายเท่านั้น

ที่ข้างถนนมีเจ้าหน้าที่รักษาความสะอาดคนหนึ่ง พอเขาเห็นฉินอื่อวีเป็นแบบนี้ก็เอ่ยถามอย่างมีน้ำใจว่า "พอหนุ่มไม่เป็นไรใช่ไหม!"

"ไม่เป็นไรครับ คุณสบายใจได้! ผมสติไม่ดี!"

เจ้าหน้าที่รักษาความสะอาดทำไม้กวาดร่วงลงพื้นจนเกิดเสียง

ท่ามกลางแสงแดดจัดจ้า วินาทีที่ถูกเสียงดังแข็งแซ็โบล้อม ฉินอื่อวีได้ย้อนกลับไปในอดีต ความรู้สึกตอนที่นอนอยู่บนหาดฟ้าสมัยเรียนมัธยมปลาย กับความรู้สึกในตอนนี้อย่างไรก็ได้ต่างกันเลย

เมื่อมือถือคันความรู้สึกอันคุ้นเคยนี้ก็ถูกทำลาย

ซึ่งเขารู้อยู่แล้วว่าการที่อยู่ดีๆ ใจไหวก็ส่งข้อความมาตั้งแยะตั้งแยะ พูดนั่นพูดนั้นก็เพื่อกลบเกลื่อนเรื่องอื่น

ไหวจื่อ ฉันแค่จะบอกให้นายระวังตัวเอาไว้หน่อย อย่าถูกใครหลอกใช้ นายก็รู้ใช่ไหมหม่อมหล่อนั้นถึงพยายามตามหานาย ถ้าเขาดึงคนจากวงดั่งที่โดนกระแสวิจารณ์อย่างหนักแถมยังดังสุดๆ ไปเดบิวต์วงได้ ไม่ว่าจะชนะหรือไม่ซาร์ตก็ต้องขึ้น ยิ่งนายทั้งดั่งทั้งเก่งเบอร์นี้ ใครมันจะไม่อยากเกาะกระแส

เดิมทีใจวโหวงไม่ได้ตั้งใจพูดจาไม่น่าฟังแบบนี้ แต่เขาทนเห็นเพื่อนต้อง
ล้มลุกคลุกคลานและถูกผีดูดเลือดตัวใหม่ตามตื้อไม่ได้

ในที่สุดก็มีคำว่า 'คู่สนทนากำลังพิมพ์ข้อความ...' ขึ้นมาในหน้าต่าง
การสนทนา

ดูทำคำนี้จะโดนใจนายล่ะสิ

อีกเดี๋ยวต้องมีบทความพรั้งำพันกับเขาตั้งขึ้นมาแน่นอน

แต่สุดท้ายใจวโหวงกลับได้รับข้อความแค่ประโยคเดียวว่า

อวี๋ นายพูดถูก ฉันทโคตรเจ๋งเลย

อวโหวง

บทที่ 3

เดอะเกรตโมเมนต์

"ครูคะ โตขึ้นหนูจะจัดตั้งวงดนตรี หนูว่าหนูจะทำได้หรือเปล่าคะ"
 อีกห้านาทีจะเลิกคลาส จู่ๆ นักเรียนที่อยู่ตรงหน้าก็เอ่ยถามคำถามนี้
 ฉินอ้อวีรู้สึกอึดอัด

เพราะเหมือนตั้งแต่หนานอี่โผล่มา คำว่า 'วง' ที่เขาไม่ได้ยินมานานมาก
 ก็กลับเข้ามาเป็นคำที่ปรากฏอยู่ในชีวิตของเขาบ่อยๆ

ให้ความรู้สึกว่าจะเกิดเรื่องปรวร้ายขึ้น

พอเห็นเขาไม่ตอบ เด็กหญิงตัวน้อยก็จับแขนเสื้อของฉินอ้อวีแกว่งไปมา
 "ครูเสียวอวีคะ? ครูได้ยินหรือเปล่าคะ"

ชื่อนี้เป็นชื่อใหม่ที่เขาตั้งขึ้นไว้ใช้ในคลาสเรียน ตอนแรกฉินอ้อวีตั้งใจ
 จะใช้ชื่อปลอมว่าต้าอวี แต่ทั้งครูและนักเรียนต่างเรียกเขาว่าเสียวอวีจนเขาขี้เกียจ
 จะเถียง

"ได้ยินแล้วๆ" ได้ยินเต็มสองหูปลา* เลย ตั้งวงดนตรีเหอ... เขากลืนคำว่า
 'ไม่ได้' ที่อยากพูดกลับลงท้องไปตามสัญชาตญาณ แล้วยิ้มจนตาหยีขณะ
 ลูบศีรษะเด็กน้อย "ครูว่าพอหนูโตขึ้นแล้วพยายามหาเงินก่อนดีกว่านะ"

"หา? ทำไม่ล่ะคะ"

"เพราะการทำวงมันต้องใช้เงินเยอะ"

"ครูรู้ได้ไงคะ"

* ปลา ในภาษาจีนอ่านว่าอวี ซึ่งฟังเสียงกับคำว่าอวีในชื่อของฉินอ้อวี

"ไว้หนูโตแล้วก็จะรู้เอง"

จินอ้อวีทำงานพาร์ตไทม์อยู่ในโรงเรียนสอนดนตรีสำหรับเด็กขนาดเล็ก และอยู่ห่างไกลแห่งหนึ่ง ที่นี้มีเจ้าหน้าที่ทั้งหมดสามคน รวมทั้งเลี้ยงที่เป็นเจ้าของโรงเรียนที่สอนไวโอลินด้วย

เมื่อครั้งปีก่อนตอนที่จินอ้อวีเพิ่งย้ายกลับมาจากยูนนานใหม่ๆ จิตใจของเขากำลังหดหู่เลยเดินเตร่อยู่ตรงวงแหวนที่สองถึงเจ็ดกิโลเมตรจนท้องหิว จึงถือโอกาสเดินเข้าไปในร้านขนมเนื้อหั่นโจวแห่งหนึ่ง บังเอิญได้นั่งโต๊ะเดียวกับหวังเลี้ยง อีกฝ่ายกำลังคุยโทรศัพท์ตัดพ้อว่าขาดครูสอนทฤษฎีดนตรีให้เด็กเล็ก ยังหาคนไม่ได้เลย

พอจินอ้อวีได้ยินก็วางตะเกียบ ใช้นิ้วชี้ตัวเอง

'คุณว่าผมพอไหวไหมครับ'

สภาพจิตใจของเขาไม่สามารถดีลกับผู้ใหญ่ แต่กับเด็กนักเรียน? น่าจะพอไหว

ประเด็นสำคัญที่สุดคือเขากำลังขาดเงิน

จินอ้อวียังหวนหวาดกับเรื่องในอดีตและไม่อยากให้เกิดเรื่องบาดหมางกับใครของเขาจึงเก็บเนื้อเก็บตัว

"ครูเสี่ยววีคะ ครูร้องเพลงเพราะขนาดนี้ทำไมถึงไม่ไปประกวดละคะ ประกวดแล้วได้เงินเยอะมาก! ชื่อลูกอมได้เพียบเลย!"

คำถามสุดครีเอตของเด็กน้อยดึงจินอ้อวีกลับมาจากอดีต

ทำไมใครๆ ถึงเชียร์ให้ฉันเข้าประกวดกันนักนะ อย่างกับจะเร่งให้ฉันไปตายอย่างนั้นแหละ

ชายหนุ่มใช้ข้อคอกยันโต๊ะและเอามือทำคาง พูดอย่างเกียจคร้านว่า "หนูรู้ไหมว่าครูมีสิ่งที่ไม่ชอบแบบสุดๆ สามอย่าง"

เด็กน้อยสายหน้าอย่างไร้เดียงสา "สามอย่างคืออะไรหะคะ"

จินอ้อวีไม่เหมือนกับคนอื่น ๆ ตรงที่เวลานับเลข เขาจะชูนิ้วกลางออกมาก่อน "หนึ่ง ร้องเพลง"

ต่อด้วยนิ้วชี้

"สอง การประกวด"

เด็กน้อยร้องอ้ออย่างเข้าใจ "แล้วอะไรอีกคะ"

สุดท้ายฉันอ้ออีกวันนางขึ้นมา

"สาม เด็กเปรตช่างจ้อ"

พอทำแบบนี้เด็กน้อยก็หยุดพูดแล้วร้องไห้โฮออกมาทันที ฉันอ้อว่าต้องหา
ทิวชฎามาเช็ดน้ำมูกให้เธอจนมือเป็นระวง และพอเห็นเด็กน้อยไม่ยอมหยุดร้อง
เขาก็ร้องไห้แงๆ เลียนแบบเธอ

แล้วได้ผล

พอเลิกคลาสฉันอ้อว่าพาเด็กหญิงตัวน้อยลงไปชั้นล่าง ที่หน้าโรงเรียน
มีแผงขายถังหูหลู* เขาจึงซื้อชานจาที่มีโมจิมาหนึ่งไม้ บนยอดเป็นองุ่นเขียว
ลูกใหญ่

พอจ่ายเงินเสร็จฉันอ้อว่าก็ยื่นถังหูหลูให้นักเรียน

"ขอบคุณคะคุณครู!" เด็กน้อยรับถังหูหลูไปอย่างกระตือรือร้น แต่ฉันอ้อว่า
กลับไม่ยอมปล่อยให้มือและไม่ได้ขยับตัว

"ใครบอกว่าครูให้เธอทั้งไม้ เอาจองุ่นเขียวลูกบนสุดไปพอ" ฉันอ้อว่า
พยักพยิดหน้า "ครูไม่ชอบกินองุ่น"

เด็กน้อยทำท่าจะร้องไห้ก็รอบและกระที่บเท้าอย่างโมโห "ครูนิสัยไม่ดี!"

ฉันอ้อว่ากัดถังหูหลูลูกกลางหนึ่งลูกแล้วพูดเสียงอ้อ "แล้วใครบอกว่าไม่ใช่
ครูเป็นครูที่นิสัยไม่ดีสุดๆ เลยต่างหาก"

กว่าผู้ปกครองจะมารับตัวเด็กน้อยกลับไปถังหูหลูก็หมดไม้ ฉันอ้อว่านั่งรถเมล์
กลับไปร้านของใจไหว

สองสามวันนี้มีลูกค้าเยอะมากจนใจไหวยุ่งมือเป็นระวง ฉันอ้อว่ามีเหยี่ยว
จากถังหูหลูเลยเข้าไปล้างมือในร้าน เสร็จแล้วก็ยกม้านั่งมานั่งตรงหน้าใจไหวกับ
ลูกค้า ไม่พูดไม่จาเอาแต่จ้องอย่างจริงจัง

* ถังหูหลู เป็นชื่อขนมหวานเคลือบน้ำตาลชนิดหนึ่ง แต่เดิมใช้ผลชานจา (พุทราป่า) เสียบไม้ไม่เป็นแท่งเหมือน
ลูกชิ้นแล้วจุ่มลงในน้ำเชื่อมให้ผิวนอกแข็งตัวเป็นเงาวาว รสชาติเปรี้ยวอมหวาน ปัจจุบันดัดแปลงเป็นผลไม้
ชนิดอื่นด้วย เช่น สตรอเบอร์รี่ กีวี สับปะรด

ปกติจินอ้อวีจะชอบยิ้มตาหยี เขามือสอดไว้ในกระเป๋าเดินกว้างไปทั่ว ผมของชายหนุ่มฟูฟ่องและเป็นลอนนิดๆ ประกอบกับเขาชอบหรีดตาทำให้ ดูเหมือนสัตว์จำพวกแมวขนาดใหญ่ที่แสนเกียจคร้าน ทว่าความจริงจินอ้อวี มีดวงตาที่ดำและใหญ่กว่าคนทั่วไป เวลาที่เขาไม่พูดแล้วเบิกตาจ้องใครก็จะแผ่ความรู้สึกกดดันแบบบาดลึกและเต็มไปด้วยการทำทนายออกมาเหมือน ตาน้ำสีดำสองบ่อที่ลึกลับมองไม่เห็นกันบึ้ง

ชายฉกรรจ์ที่มีรอยสักนอนคว่ำเปลือยหลังอยู่บนเตียงถูกจินอ้อวีจ้องจน ขนลุกซู่

"คุณพี่รูปหล่อคนนี้...เป็นลูกค้าคนถัดไปหรือครับ"

"เขานะหรือ ไม่ใช่หรือ" โจวไหวกำลึงก้มหน้าแต่เงยสีกวางตอบว่า "หมอนี้เป็นเพื่อนตายของผมเอง"

"อ้อ" ชายฉกรรจ์กระแอมลำคอให้โล่ง "จั้นให้เขาออกไปก่อนได้ไหมครับ เขาจ้องจนผมรู้สึกไม่ค่อยดีเลย"

จินอ้อวีกะพริบตาแล้วยิ้มแบบหน้าด้านหน้าหน "พี่ครับ ผมเป็นเพื่อนตาย ของช่าง ไม่ใช่มาเพียนะครับ"

"นายออกไปก่อน!" โจวไหวหยุดเครื่องสักและหางานให้อีกฝ่ายทำ "พอดีเลย เมื่อเข้าชั้นขับรถมาแล้วเหมือนจะทำกระเป๋าตั้งค์ตักไว้ในรถ ไปช่วยหาให้จั้น หน่อย"

โจวไหวพูดจบก็ล้วงกุญแจรถออกมาจากกระเป๋าแล้วโยนให้จินอ้อวี

"ได้เลยครับเจ้าแกโจว" จินอ้อวีลุกขึ้นแล้วตั้งใจก้มตัวไปกระซิบที่ข้างหู ชายฉกรรจ์เบาๆ ว่า "คุณค่อยๆ สักไปนะ"

โจวไหวทนไม่ไหวเลยประเคนผ้าทำให้เขาที่หนึ่ง แต่เสียตายที่เตะไม่โดน

จินอ้อวียิ้มเพลงเด็กที่เพิ่งใช้สอนไปวันนี้พลางเปิดประตูรถ หย่อนก้นลง บนที่นั่งคนขับ ก้มตัวค้นหาคณะเป้าสตาจคืออยู่เป็นนานสองนาน แต่กลับไม่เห็น แม้แต่เงา เขาจึงหมุนตัวยึดคอกไปหาที่เบาะหลัง แต่ก็ไม่เจอเหมือนกัน

"อำกันหรือเปล่าเนี่ย โอเค จั้นจั้นจะสูบบุหรี่ของนายให้เกลี้ยงเลย"

ชายหนุ่มเปิดคอนโซลอย่างรู้ที่ทางดี เขาไม่เจอบุหรี่ของโจวไหว แต่เจอบจดหมายที่ซ่อนอยู่ด้านในสุด

แค่เห็นคำว่ายุนนานในกรอบแสดงที่อยู่บนจดหมาย ฉินอ้อวี่ก็ชะงักเล็กน้อย

เพราะเขาคุ่นกับลายมือไย่เย็บนของจดหมายฉบับนี้ดี

ชั่วพริบตาอันเหมือนลมล่องหนถูกกดทำให้เสียงภายในรถเงียบลงจับปล้นเสียงทุกอย่างถูกกันออกไปข้างนอก แม้แต่แสงสว่างก็ยังดับหายไป

อยู่ดีๆ ฉินอ้อวี่ก็คิดถึงท่าทางแปลกๆ ของโจวไหวในช่วงสองสามวันมานี้... ทั้งเรื่องที่เคยถามเขาว่าเจ้านั้นตามมาถึงบ้านแล้วหรือยัง กับการที่อีกฝ่ายมีท่าทีอีกอักพุดไม่จบ

ที่แท้มันก็มีสาเหตุ

จดหมายถูกเปิดแล้ว ช้างในมีกระดาษสองแผ่น แผ่นหนึ่งเป็นจดหมายและอีกแผ่นหนึ่งเป็นภาพภูเขาขนาดใหญ่ที่วาดด้วยปากกาถูกลิ้น ที่เชิงเขามีเด็กน้อยกลุ่มหนึ่งล้อมคนตัวสูงคนหนึ่งไว้ คนตัวสูงในภาพคือฉินอ้อวี่เพราะผมเป็นลอนและขนตายาวมาก ยาวจนเหมือนปีศาจ แถมนบนหน้ายังมีไผ่เม็ดหนึ่งด้วย

ฉินอ้อวี่ในภาพกำลังนำเด็กๆ กลุ่มนี้ร้องเพลง ตัวโน้ตลอยว่อนอยู่ในอากาศ

แต่เนื้อหาในจดหมายกลับแตกต่างจากภาพที่ดูมีความสุขขึ้นอย่างสิ้นเชิง ทำให้ภาพแห่งความสุขกลายเป็นความเศร้า

ระหว่างที่อ่านจดหมาย โรคเก่าของฉินอ้อวี่ก็กำเริบอีกครั้ง เขาได้ยินเสียงเด็กน้อยในป่าและได้ยินเพลงที่ตัวเองสอนให้พวกเขาเด็กๆ ร้อง ยิ่งได้ยินก็ยิ่งรู้สึกหนาวจนหัวใจร่วงจากหน้าผาของภูเขาในยุนนานลงไปอย่างไร้จุดสิ้นสุด

โรคหัวใจกับอาการชัก

ตัวอักษรอัปลักษณณ์พวกนี้เหมือนแมลงเม่าที่พุ่งเข้าใส่หน้าเขาไม่หยุด แต่จับตัวไม่ได้และไม่มีทางจับหมด

เวลาภายในรถคล้ายหยุดนิ่ง ตอนที่โจวไหวเดินมาห้องฟ้าก็มืดแล้ว

"ฉันแค่อยากให้นายมาหาคะเป๋าดังค์ มันทำให้นายขาดใจคารถเลย หรือไงละ" โจวไหวเปิดประตูรถพลางด่ากราด

แต่พอเห็นจุดหมายที่อยู่ในมือของจินอ้อวี่ โจวไหวก็อึ้งงันอยู่ที่เดิม ต้องใช้เวลาพักใหญ่กว่าที่เขาจะเปิดปากได้อีกครั้ง

"อย่าว่าที่ฉันไม่บอกนายเลยนะ ฉัน..." โจวไหวก็อึ้งงันเหมือนมีก้างปลาติดคอ "ไม่รู้ว่าจะบอกนายยังไง เพราะสถานการณ์ของนายตอนนี้ ลำพังแค่ตัวเองก็เต็มกลืนแล้ว จะเอาเงินมากมายที่ไหนมาให้เขา..."

"แล้วนายจะปิดเรื่องนี้ไปอีกนานแค่ไหน" จินอ้อวี่ไม่ได้แสดงท่าทีอารมณ์เสีย แต่มองโจวไหวตรงๆ ด้วยสีหน้าที่ปราศจากความทะเล้นตามปกติ

โจวไหวร้อนใจ "แล้วนายว่าฉันควรทำยังไง?! โรคของเด็กมันไม่ใช่โรคเล็กๆ โรคหัวใจต้องรักษากันยาว ตอนนี้ตัวนายเองก็เป็นพระโพธิสัตว์ดินลอยข้ามน้ำ* นายจะไปเอาเงินที่ไหนมาทำบุญ นี่กว่าตัวเองยังทำได้เหมือนเมื่อก่อนหรือ"

พอพูดจบทั้งสองคนก็เงยไปพร้อมกัน

โจวไหวรู้สึกเหมือนถูกมีดบาดคอ เขารู้สึกเสียใจขึ้นมาทันทีว่าเขาไม่ควรพูดจาแบบนี้และไม่ควรพูดประโยคสุดท้ายออกไป

แต่สุดท้ายรอยยิ้มของจินอ้อวี่ก็ทำลายความเงยบั้นลง

"นายพูดถูก" ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ แล้วถือนัดหมายลงจากรถ "ฉันกลับละ"

โจวไหวพยายามขวางเขาไว้ "ฉันจะให้นายยืมเงินก้อนหนึ่งก่อน จะได้พาเด็กไปรักษาที่โรงพยาบาลในเมือง"

"ไว้ค่อยว่ากันทีหลัง ขอฉันคิดหาวิธีเองก่อน" จินอ้อวี่เดินหายไปนตรอกมืดโดยไม่ได้หันหน้ากลับมา เขาโบกมือให้โจวไหวทั้งที่ยังหันหลังให้อีกฝ่ายว่า "นายก็นอนเร็วหน่อยนะ"

เมื่อกลับถึงห้องเช่าที่ออฟาร์ทเมนต์ จินอ้อวี่ก็ตั้งกล้องกีตาร์ที่ถูกฝุ่นจับ

* พระโพธิสัตว์ดินลอยข้ามน้ำ เป็นสำนวน หมายถึงคนที่ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากหรือประสบปัญหาอย่างหนักจนไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการช่วยเหลือผู้อื่น

ออกมาจากใต้เตียง เขาเป่าฝุ่นบนกล่องกีตาร์ออกจนตัวเองสลักไค้คอกแค้ก

จินอ้อวีเปิดกล่อง ข้างในมีกีตาร์สีเหลืองส้มเป็นมันวับหนึ่งตัว โคมไฟตั้งโต๊ะ
ดวงเล็กที่หัวเตียงสาดแสงตกกระทบกีตาร์ให้เปล่งประกายเหมือนใหม่

เมื่อก่อนเขามีกีตาร์เต็มห้อง วางเรียงกันราวกับร้านขายกีตาร์ ต่อมา
เขาก็ทิ้งบ้าง ขายบ้าง จนเหลืออยู่เพียงไม่กี่ตัว

ที่เขาเก็บกีตาร์ตัวนี้ได้เพราะมันเป็นของขวัญวันเกิดที่เขาได้รับมา
ตอนอายุสิบแปดปี

ตอนนั้นแม่ตำหนิเขาว่าไม่เอาการเอางาน แต่กลับแอบไปซื้อกีตาร์ที่เขา
อยากได้มานาน มันวางอยู่ที่หัวเตียงของจินอ้อวีตอนเขาหลับ

เช้าตรู่วันต่อมาจินอ้อวีอุ้มกีตาร์ไปที่ห้องแม่เพื่อเล่นเพลงเมอริคริสต์มาส
แปรงๆ ให้แม่ที่กำลังแต่งหน้าอยู่ฟัง

'ลูกพี่นอะไรขึ้นมามีละเนี่ย' แม่ว่าพลางทาลิปสติก

'วันนี้ผมเจอความลับที่น่าตกใจสองอย่าง!'

'อะไรเหรออ'

จินอ้อวีดีดโน้ตตัวสุดท้ายแล้วพูดอย่างซิงซัง 'อย่างแรกคือคริสต์มาส
ฉลองกันตอนหน้าร้อน!'

เขาจำภาพหัวคิวของแม่ที่ย่นเข้าหากันน้อยๆ กับดวงตาที่ฉายแววไม่เข้าใจ
ได้อย่างแม่นยำ

'และอย่างที่สองคือซานตาคลอสเป็นผู้หญิง!'

การคิดถึงเรื่องพวกนี้ทำให้จินอ้อวีเริ่มปวดศีรษะอย่างรุนแรง

เขาลุกขึ้นไปหยิบเบียร์หนึ่งขวดจากตู้เย็นแล้วดื่มรวดเดียวเกินครึ่ง จากนั้น
ค่อยทรุดตัวลงนั่งบนพื้นอีกครั้ง จินอ้อวีส่งข้อความให้หวังเสียงผู้เป็นเจ้านาย
ของเขา

เสี่ยวอวี พี่เลี้ยงครับ จำได้ไหมว่ารอบก่อนผมขอให้ลูกพี่ลูกน้องของพี่
ช่วยผมขายกีตาร์ให้ในตลาดมือสอง แล้วสองวันนี้ผมเพิ่งย้ายบ้านเลยเจอกีตาร์
อีกหนึ่งตัว

เขาเขียนเสร็จก็ลบข้อความทิ้งเพื่อเขียนใหม่อีกครั้ง สุดท้ายก็กดส่งข้อความอย่างตัดสินใจเด็ดเดี่ยวก่อนโยนมือถือทิ้ง

เสี่ยววี รวบรวนที่ช่วยชายให้มมหน่อยสิครับ

ฉินอ้อวีตี๋มเบียร์ไปเยอะมากจนสะดุ้งตื่นเพราะปวดกระเพาะตอนตีสี่ แล้วเขาก็ไม่ได้หลับต่ออีก แต่ลุกขึ้นมาโทรหาโจวไหว ทำเหมือนว่าเมื่อตอนเย็นพวกเขาสองคนไม่ได้มีปากเสียงกัน

"นายแม่บ้ำหรือเปล่าวะ!" ถึงโจวไหวจะอุณขาดจนด่ากราดแต่ก็รับสายทันที

ไม่มีใครพูดถึงจดหมายฉบับนั้น

"เปล่าวะ" ฉินอ้อวีแกะยาแก้โรคกระเพาะสี่เม็ดมาอัดใส่ปากรวดเดียว เคี้ยวหยาบๆ สองสามทีแล้วพูดเสียงอู้อี้ "นี่ โจวจ๊อบ นายยังจำเทศกาลดนตรีที่ฉันเคยเข้าร่วมด้วยได้ไหม"

น้ำเสียงของโจวไหวยังมีความโกรธกรุ่นอยู่ไม่หาย "ช่วงที่กำลังดัง ปีปีหนึ่ง นายไปเข้าร่วมงานเทศกาลดนตรีตั้งกี่งาน ฉันจะไปรู้ได้ยังไงว่านายหมายถึงงานไหน"

"ก็งานที่จัดที่หาดอรัญญา* ไง ช่วงฤดูร้อนแล้วเกิดมีพายุกลางงาน ลมแรงจนพัดสไลแแกนที่พวกคนดูอยู่ด้านล่างเวทียบลิ่วไปหมดเลย"

"อ้อ...ที่วันนั้นนายใส่เสื้อฮาวายนั่นนะหรือ ใครเลือกเสื้อให้นายอะ โคตรทุเรศเลย" โจวไหวด่าจบก็นึกเรื่องอะไรขึ้นมาได้เลยตื่นเต็มตา "ฉินนี่ก็ออกแล้ว! วันนั้นพอกลับมานายก็บังคับให้ฉินวาดรูปให้ ฉินเลยต้องทำงานหลังซดหลังแข็งอย่างกับเจ้าหน้าที่วาดภาพเหมือนประจำสถานีตำรวจ แต่กลับไม่ได้ค่าจ้างสักแดงเดียว คิดแล้วมันแค้นจริงๆ!"

"ถูกต้อง ภาพนั้นแหละ" ถึงตอนนี้ฉินอ้อวีก็ยังเก็บภาพนั้นไว้ "ฉินให้นาย

* อรัญญา (Aranya) เป็นเขตชุมชนเพื่อพักผ่อนขนาดใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ริมชายฝั่งทะเลที่เมืองท่าฉินหวงเตา มณฑลเหอเป่ย์

วาดดวงตาของเขา เมื่อก็ฉันนอนฝันถึง"

ความจริงฉันก็อ้วไม่เคยเข้าใจเรื่องพวกนี้เลย แต่เมื่อมันมาเกิดขึ้นกับตัวเขาจริงๆ ก็ยิ่งเหลือเชื่อเข้าไปใหญ่

ว่าทำไมถึงมีคนที่มีดวงตาตราตรึงใจเขานัก

วันนั้นเป็นวันที่ยอดเยี่ยมที่สุดในชีวิตของเขา เป็นวันที่เขาได้อยู่ในจุดสูงสุดของกราฟ

วงดิสออเดอร์คอร์เนอร์ (Disorder Corner) เพิ่งจะปล่อยซิงเกิ้ลใหม่ มีการประกาศทัวร์คอนเสิร์ตบนเวทีในงานเทศกาลดนตรีอันยิ่งใหญ่ มีคนหลายหมื่นคนเบียดเสียดกันอยู่ที่ด้านล่างเวที คอยแหงนหน้าขึ้นมองดูเขา การแสดงในวันนั้นใกล้เคียงกับคำว่าเพอร์เฟกต์ และการไฮไลต์แบบดั่งสดของเขาก็ดีกว่าครั้งไหนๆ

ตอนยืนอยู่บนลำโพงท่ามกลางสายฝนโปรยปราย ฉันอ้ววี่ในตอนนั้นรู้สึกเหมือนได้ครอบครองโลกทั้งใบ

ลมแรงพัดหิวัดหิวจวนเสือกัณฝนของผู้คนจำนวนมหาศาลที่อยู่ด้านล่างเวที กระพือพัดพับพับและม้วนขึ้นราวกับคลื่นอย่างสวยงาม แต่ละคนดูไม่จิตหัวว่ามีความสุข ฉันอ้ววี่หัวเราะขณะฟังสมาชิกคนอื่นๆ ในวงเข้าช่วงทอล์ก แต่สายตาของเขากลับถูกใครบางคนด้านล่างเวทีซึ่งถูกลมพัดจนหมวกเปิดดิ่งดูดไป

เจ้าของหมวกใส่มาสก์ ตอนเงยหน้าขึ้นมาผมสีดำตัดสั้นก็ถูกลมพัดยุงเผยให้เห็นดวงตาสีน้ำตาลคู่หนึ่ง

ดวงตาคู่นั้นเหมือนมีตะขอมกริบมาเกี่ยวให้ฉันอ้ววี่ต้องมองอีกฝ่าย ดวงตาระจ่างใสสะท้อนกับแสงบนเวที ทำให้ชั่วพริบตาที่พวกเขาสบตากัน ฉันอ้ววี่รู้สึกเหมือนกำลังเผชิญหน้ากับหมาป่าที่หลุดเข้ามาในดงมนุษย์

แค่ชั่วพริบตาเดียวคนคนนั้นก็หายตัวไปเหมือนภาพฝัน

ฉันอ้ววี่อึ้งงันอยู่บนเวทีจนร้องเพลงต่อไปไม่ตรงบิต ชายหนุ่มเกือบกระโดดลงจากเวทีไปตามหาคนคนนั้นกลางคลื่นมหาชนเพื่อกระซอกตะขอมนั้น ออกมาจากดวงตาสีน้ำตาล แต่ยังไม่ทันที่เขาจะได้ทำอย่างใจคิด สตรีชื่อซึ่งเป็นมือเบสก็คว้าแขนเขาไว้ก่อน

ต่อมาท่าทางแปลกๆ นี้ของเขาก็กลายเป็น 'หลักฐานยืนยัน' ชาวสื่อ
เรื่องที่เขาติดยา

หลังจากนั้นฉันก็คิดว่าวิธีสารพัดถึงขึ้นไปขอฮาร์ดดิสก์ของช่างภาพ
แต่กลับหาคนคนนั้นไม่พบ

หรือนั่นจะเป็นภาพลวงตาจริงๆ?

แต่ก่อนขึ้นเวทีวันนั้นฉันก็ไม่ได้แตะเหล้าเลยสักหยดและมีสติแจ่มใสกว่า
ครั้งไหนๆ

แม้แต่ความทรงจำที่เป็นเรื่องจริงก็ยังมีสิทธิ์เลื่อนหายได้ สิ่งแรกที่ฉันก็
ทำหลังจากเครื่องบินลงจอดที่ปักกิ่งคือการไปหาโจวไหวเพื่อขอให้เขาสเก็ตช์ภาพให้

โจวไหวในตอนนั้นไม่เข้าใจอะไรเลย เขาจึงวาดภาพไปพลาจกินแดง*
ไปพลาจ

"นี่นายชอบเขา? ทั้งที่เห็นแค่ตัวเองเหร้อ แล้วชอบถึงขั้นไหน"

ฉันก็อธิบายอย่างจริงจัง

"ถึงขั้นที่ฉันซัดใจ อยากระเบิดโลกทั้งใบ แต่ฉันจะปล่อยให้เขาหนึ่งจรวดหนี
ออกไปก่อน พอฉันระเบิดโลกเสร็จก็ค่อยตามเขาไป"

โจวไหวหมดคำจะพูด

"นายแหม่โรคจิต ผันถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อหลายปีก่อนแบบนี้ โรคจิตซัดๆ"
โจวไหวตำแล้วเริ่มบ่น "วันนั้นกว่าเหล่าจื่อ** จะวาดรูปให้นายเสร็จก็ล่อไปตีสอง
แถมฉันยังต้องสักให้นายอีก ทำเอาฉันลืมตาไม่ขึ้นเลย!"

ฉันก็อวยกมือขึ้นลูบลูกกระเดือก

ในความฝันเขาแทบจำตัวเองในอดีตที่ทั้งกว้างและลึบผองไม่ได้ แต่กลับจำ
สองสามวินาทีที่ตะลึงงันได้อย่างชัดเจน

อาจเพราะความหวุ่นไหวในช่วงพริบตานั้นมันรุนแรงมากทำให้ตัวเขาในอดีต
อยากเก็บรักษามันเอาไว้ ราวกับถูกอะไรเข้าสิง

* กินแดง ใช้เปรียบเปรยถึงท่าทางการล้อมมุงดูเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง โดย 'แดง' หมายถึงชาวที่กำลัง
เป็นประเด็นร้อนหรือเรื่องซุบซิบบางอย่าง คล้ายคำว่า 'กินเผือก' ของไทย

** เหล่าจื่อ เป็นภาษาพูด มักเป็นสรรพนามที่ชายสูงอายุใช้เรียกแทนตัวเอง หรือเป็นคำแทนตัวเมื่อต้องการ
วางอำนาจ วางมาดใหญ่โต

ฉันคือวีห้าวเราะเบาๆ เหมือนเหยยหยันตัวเอง "ก็จริง ไม้รู้ทำไมฉันถึงฝันถึงมันอีก"

Stemstunde*...คือช่วงเวลาที่น่าทึ่งและพลิกผันที่สุดในชีวิต

ฉันคือวีในคืนนั้นหีบภาพสเก็ตซ์ที่ใจไหวทั้งไว้บนโต๊ะขึ้นมา ที่มุมขวาล่างของภาพมีตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ เขาจึงบอกใจไหวให้สักตัวอักษรนี้ให้เขา

ฉันคือวียอมรับแบบโรคจิตว่านั่นเป็นช่วงเวลาที่เป็นช่วงเวลาแห่งดวงดาวของเขา

และเป็นเวลาที่เขาถูกดวงดวลีกลับคู่หนึ่งสะกดให้ต้องมนตร์

ศบอชบ

* Stemstunde เป็นภาษาเยอรมัน มีความหมายว่าช่วงเวลาแห่งความรุ่งโรจน์หรือช่วงเวลาที่น่าจดจำ

恒星时刻 1
Heng Xing Shi Ke 1

ท่องทำนองฝัน วันของดวงดาว 1
จื้ออู่ เขียน
ปราวณหยก แปล

จำนวน 312 หน้า
ราคา 339 บาท

Published originally under the title of 《恒星时刻》(Heng Xing Shi Ke)
Copyright © 稚楚 (Zhi Cu)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3453-8

ภาพประกอบ Hikari
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมไส ทัพลีซิ่ง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.nain.com

งานประกวดใกล้เข้ามา
วงดนตรีของหนานอ้อยังขาดสมาชิกหนึ่งตำแหน่ง
ซึ่งมีเพียงคนเดียวที่เขาต้องการ!

ฉินอ้อวีในอดีตเคยปลุกเสียงในหัวใจของคนมากมาย
แต่วันนี้เสียงนั้นขาดหาย ปล่อยตัว เจียบงจิน

คนหนึ่งหนีหาย อีกคนไล่ตาม
เมื่อทั้งสองเผชิญหน้า บางสิ่งที่ถูกเก็บซ่อนไว้ก็ราวกับเปิดเผยออกมา
บาดบั้งช่วงเวลาถึงดงามในอดีตจนหมดสิ้น

กว่านี้อาจเป็น**นิรันดร์**แรกของท่วงทำนองที่ไม่คาดคิด
พร้อมกับช่วงเวลาใหม่... ที่ต้องจดจำไปตลอดชีวิต

Warning: blood and dead bodies, bullying, childhood trauma, domestic violence, mental and emotional abuse, mental illness, violence, stalking

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3453-8

9 786160 634538

ราคา 339 บาท